

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Ο Αιώνιος Θεός Υιός ενσαρκώθηκε με το όνομα Ιησούς Χριστός. Διαμέσου Αυτού δημιουργήθηκαν τα πάντα, αποκαλύπτεται ο χαρακτήρας του Θεού, πραγματοποιείται η σωτηρία της ανθρωπότητας και κρίνεται ο κόσμος. Πραγματικά αιώνιος Θεός, έγινε επίσης πραγματικά άνθρωπος, Ιησούς Χριστός. Η σύλληψη έγινε διά του Αγίου Πνεύματος και γεννήθηκε από την παρθένο Μαρία. Έζησε και γνώρισε τον πειρασμό σαν ανθρώπινη ύπαρξη, αλλά και δίνοντας ένα τέλειο παράδειγμα της δικαιοσύνης και της αγάπης του Θεού. Με τα θαύματά Του εκδήλωσε τη δύναμη του Θεού και επικυρώθηκε ως ο Μεσσίας που ο Θεός υποσχέθηκε. Υπέφερε και πέθανε εκούσια στο σταυρό για τις αμαρτίες μας και στη θέση μας, αναστήθηκε εκ νεκρών και αναλήφθηκε για να ιερουργήσει στο ουράνιο αγιαστήριο υπέρ ημών. Θα έρθει και πάλι με δόξα για την τελική απελευθέρωση του λαού Του και την αποκατάσταση των πάντων. -

Βασικές Διδαχές, 4

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΘΕΟΣ Ο ΥΙΟΣ

Η έρημος είχε γίνει εφιάλτης. Φίδια γλιστρούσαν κάτω από τα σκεύη της κουζίνας, τυλίγονταν γύρω από τους πασσάλους της σκηνής, κρύβονταν ανάμεσα στα παιδικά παιχνίδια και κάτω από τα αχυροστρώματα. Έμπηγαν βαθιά τα φαρμακερά δόντια τους, χύνοντας το θανατηφόρο δηλητήριο.

Η έρημος που άλλοτε υπήρξε το καταφύγιο του Ισραήλ, έγινε το νεκροταφείο τους. Εκατοντάδες κείτονταν νεκροί. Συνειδητοποιώντας τη δυσχέρεια, τρομοκρατημένοι οι γονείς όρμησαν στη σκηνή του Μωυσή, ικετεύοντας για βοήθεια. «Και εδεήθη ο Μωυσής υπέρ του λαού.» (Αρ. κα'7).

Η απάντηση του Θεού; Να κατασκευάσουν ένα φίδι και να το υψώσουν, και όποιος ατένιζε στο φίδι, θα ζούσε. «Και έκαμεν ο Μωυσής όφιν χαλκού, και έβαλεν αυτόν επί ξύλου. Και εάν όφιος εδάγκανε τινά, εμβλέπων ούτος τον όφιν τον χαλκού, έζη.» (Αρ. κα'9).

Το φίδι ήταν πάντοτε σύμβολο του Σατανά (Γέν. γ', Αποκ. ιβ'), που παρίστανε την αμαρτία. Το στρατόπεδο έπεσε στα χέρια του Σατανά. Και το φάρμακο του Θεού; Όχι να προσβλέψουν σε ένα αρνί στο θυσιαστήριο, αλλά να ενατενίσουν ένα χάλκινο φίδι.

Ήταν ένα παράξενο σύμβολο του Χριστού. Ακριβώς όπως το φίδι υψώθηκε σε ένα ξύλο, ο Ιησούς «με ομοίωμα σαρκός αμαρτίας» (Ρωμ. η'3), υψώθηκε στον επαίσχυντο σταυρό (Ιωάν. γ'14,15). Έγινε αμαρτία, παίρνοντας επάνω Του όλες τις αμαρτίες του καθενός που έζησε ή θα ζήσει. «Διότι τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν έκαμεν υπέρ ημών α-

4. Θεός ο Υιός

μαρτίαν, διά να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού δι'αυτού.» (Β΄ Κορ. ε΄21). Ενατενίζοντας στο Χριστό η απελπισμένη ανθρωπότητα μπορεί να βρει τη ζωή.

Πώς μπορούσε η ενσάρκωση να φέρει σωτηρία στην ανθρωπότητα; Ποιο αποτέλεσμα είχε επάνω στον Υιό; Πώς μπορούσε ο Θεός να γίνει ανθρωπίνη ύπαρξη, και γιατί αυτό ήταν αναγκαίο;

Η Ενσάρκωση: Προρρήσεις και Εκπλήρωση

Το σχέδιο του Θεού να σώσει εκείνους οι οποίοι παραστράτησαν από την πάνσοφη συμβουλή Του (Ιωάν. γ΄16, Α΄Ιωάν. δ΄9) με πειστικότητα αποδεικνύει την αγάπη Του. Στο σχέδιο αυτό ο Υιός Του «ήτο προωρισμένος από καταβολής κόσμου» ως θυσία για την αμαρτία, να γίνει η ελπίδα της ανθρωπίνης φυλής (Α΄Πέτρ. α΄19,21). Είχε αποστολή να μας επαναφέρει στο Θεό και να μας εξασφαλίσει την απελευθέρωση από την αμαρτία καταστρέφοντας τα έργα του πονηρού (Α΄Πέτρ. γ΄18, Ματθ. α΄21, Α΄Ιωάν. γ΄8).

Η αμαρτία απέκοψε τον Αδάμ και την Εύα από την πηγή της ζωής, με άμεσο αποτέλεσμα την καταδίκη του θανάτου. Αλλά σύμφωνα με το σχέδιο που εκπονήθηκε «από καταβολής κόσμου» (Α΄Πέτρ. α΄20,21), η «βουλή ειρήνης» (Ζαχ. ζ΄13), ο Θεός Υιός παρεμβλήθηκε ανάμεσα σε αυτούς και στη θεία δικαιοσύνη, γεφυρώνοντας το χάσμα και αναχαιτίζοντας το θάνατο. Ακόμη και πριν από το σταυρό, η χάρη Του κρατούσε τους αμαρτωλούς ζωντανούς και τους εξασφάλιζε τη σωτηρία. Αλλά για την πλήρη αποκατάστασή μας ως υιούς και θυγατέρες του Θεού, έπρεπε να γίνει άνθρωπος.

Αμέσως μετά που αμάρτησαν ο Αδάμ και η Εύα, ο Θεός τους έδωσε την ελπίδα υποσχόμενος την εισαγωγή υπερφυσικής εχθρότητας ανάμεσα στο φίδι και στη γυναίκα, ανάμεσα στο σπέρμα του και στο σπέρμα της. Στην αινιγματική αυτή δήλωση στη Γένεση γ΄15, το φίδι και οι απόγονοί του αντιπροσωπεύουν το Σατανά και τους οπαδούς του. Η γυναίκα και το σπέρμα της συμβολίζουν το λαό του Θεού

4. Θεός ο Υιός

και το Σωτήρα του κόσμου. Αυτή η δήλωση ήταν η πρώτη βεβαιότητα ότι η διαμάχη ανάμεσα στο καλό και στο κακό θα λήξει με τη νίκη του Υιού του Θεού.

Η νίκη όμως θα ήταν επώδυνη. «Αυτό [ο Σωτήρας] θέλει σου συντρίψει την κεφαλήν [του Σατανά], και συ [ο Σατανάς] θέλεις κενθήσει την πτέρναν αυτού [του Σωτήρα].» (Γέν. γ´15). Κανείς δε θα εξερχόταν ανέπαφος.

Από εκείνη τη στιγμή η ανθρωπότητα προσέβλεπε προς Εκείνον για τον οποίο δόθηκε η υπόσχεση. Η Παλαιά Διαθήκη ξεδιπλώνει αυτή την έρευνα. Οι προφητείες προείπαν πως όταν θα ερχόταν ο Αναμενόμενος, ο κόσμος θα είχε αποδείξεις να βεβαιώσει την ταυτότητά Του.

Προφητική Δραματοποίηση της Σωτηρίας. Αφού ειδήθη η αμαρτία, ο Θεός θέσπισε τις θυσίες ζώων για να απεικονίσει την αποστολή του ερχόμενου Σωτήρα. (Γέν. δ´4). Αυτό το συμβολικό σύστημα έδειχνε τον τρόπο με τον οποίο ο Θεός Υιός θα ξερίζωνε την αμαρτία.

Εξαιτίας της αμαρτίας - παράβαση του νόμου του Θεού - η ανθρώπινη φυλή αντιμετώπισε το θάνατο. (Γέν. β´17, γ´19, Αΐωάν. γ´4, Ρωμ. ζ´23). Ο νόμος του Θεού απαιτεί τη ζωή του αμαρτωλού. Αλλά η άπειρη αγάπη του Θεού έδωσε τον Υιό Του «διά να μη απολεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον». (Ιωάν. γ´16). Οποία ακατανόητη πράξη καταδοχής! Ο Υιός αιώνιος Θεός, ο ίδιος πληρώνει ως αντιπρόσωπος την τιμωρία για την αμαρτία, έτσι που να εξασφαλίσει σε μας τη συγχώρηση και συμφιλίωση με τη Θεότητα.

Μετά την έξοδο του Ισραήλ από την Αίγυπτο, οι προσφορές θυσιών επιτελούντο στη σκηνή του μαρτυρίου ως τμήμα της διαθήκης μεταξύ Θεού και του λαού Του. Κατασκευασμένο από το Μωυσή σύμφωνα με το ουράνιο σχέδιο, το αγιαστήριο και οι λειτουργίες του καθιερώθηκαν για να απεικονίσουν το σχέδιο της σωτηρίας. (Εξ. κε´8,9,40, Εβρ. η´1-5).

4. Θεός ο Υιός

Για να λάβει συγχώρηση, ο μετανοημένος αμαρτωλός, έφερνε ένα ζώο για θυσία άμωμο - μια αντιπροσώπευση του αναμάρτητου Σωτήρα. Ο αμαρτωλός τότε τοποθετούσε το χέρι του επάνω στο αθώο ζώο και εξομολογείτο τις αμαρτίες του. (Λευιτ. α΄3,4). Η πράξη συμβόλιζε μεταφορά της αμαρτίας από τον ένοχο στο αθώο θύμα, απεικονίζοντας την υποκαταστατική φύση της θυσίας.

Αφού «χωρίς χύσεως αίματος δεν γίνεται άφεσις των αμαρτιών» (Εβρ. θ΄22), ο αμαρτωλός φόνευε το ζώο κάνοντας αυταπόδεικτη τη θανάσιμη φύση της αμαρτίας. Ένας θλιβερός τρόπος για την έκφραση της ελπίδας, αλλά ο μόνος τρόπος για να εκφράσει ο αμαρτωλός την πίστη του.

Μετά τη διακονία του ιερέα (Λευιτ. δ΄-ζ΄), ο αμαρτωλός λάμβανε συγχώρηση αμαρτιών με την πίστη του στον υποκαταστατικό θάνατο του μέλλοντα να έρθει Λυτρωτή, τον οποίο συμβόλιζε το θυσιαζόμενο ζώο. (Λευιτ. δ΄26,31,35). Η Καινή Διαθήκη αναγνωρίζει τον Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού, ως «τον Αμνόν του Θεού τον αίροντα την αμαρτίαν του κόσμου». (Ιωάν. α΄29). «Διά του τιμίου αίματος . . . ως αμνού αμώμου και ασπίλου» (Α΄Πέτρ. α΄19), ο Χριστός εξασφάλισε για την ανθρώπινη φυλή τη λύτρωση από την έσχατη ποινή της αμαρτίας.

Προρρήσεις για το Σωτήρα. Ο Θεός είχε υποσχεθεί ότι ο Σωτήρας-Μεσσίας - ο Κεχρισμένος - θα ερχόταν από τη γενεαλογία του Αβραάμ: «Εν τω σπέρματί σου θέλουσιν ευλογηθή πάντα τα έθνη της γης.» (Γέν. κβ΄18, ιβ΄3).

Ο Ησαΐας προφήτευσε ότι ο Σωτήρας θα ερχόταν ως βρέφος, περιβλημένος με θεία και ανθρώπινη φύση: «Διότι παιδίον εγεννήθη εις ημάς, υιός εδόθη εις ημάς, και η εξουσία θέλει είσθαι επί τον ώμον αυτού. Και το όνομα αυτού θέλει καλεσθή Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός ισχυρός, Πατήρ του μέλλοντος αιώνος, Άρχων ειρήνης.» (Ησ. θ΄6). Αυτός ο Λυτρωτής θα ανέβαινε στο θρόνο του Δαβίδ να εγκαθιδρύσει μια αιώνια κυβέρνηση ειρήνης. (Ησ. θ΄7). Η Βηθλεέμ θα ήταν ο τόπος της γέννησής Του. (Μιχ. ε΄2).

4. Θεός ο Υιός

Η γέννηση του Θεανθρώπου θα ήταν υπερφυσική. Αναφερόμενη στο εδ. Ησ. ζ΄14, η Καινή διαθήκη δηλώνει: «Ιδού, η παρθένος θέλει συλλάβει, και θέλει γεννήσει υιόν, και θέλουσι καλέσει το όνομα αυτού Εμμανουήλ, το οποίον μεθερμηνευόμενον είναι, Μεθ'ημών ο Θεός.» (Μαθ. α΄23).

Η αποστολή του Σωτήρα εκφράσθηκε με τα ακόλουθα λόγια: «Πνεύμα Κυρίου του Θεού είναι επ'εμέ. Διότι ο Κύριος με έχρισε διά να ευαγγελίζωμαι εις τους πτωχούς, με απέστειλε διά να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω ελευθερίαν εις τους αιχμαλώτους, και άνοιξιν δεσμωτηρίου εις τους δεσμίους, διά να κηρύξω ενιαυτόν ευπρόσδεκτον του Κυρίου.» (Ησ. ξα΄1,2, Λουκά δ΄18,19).

Καταπληκτικό, αλλά ο Μεσσίας θα αντιμετώπιζε την απόρριψη. Θα θεωρείτο «ως ρίζα από ξηράς γης». «Δεν έχει είδος, ουδέ κάλλος, και είδομεν αυτόν και δεν είχεν ωραιότητα ώστε να επιθυμώμεν αυτόν. Καταπεφρονημένος υπό των ανθρώπων, άνθρωπος θλίψεων . . . και ως ουδέν ελογίσθημεν αυτόν.» (Ησ. νγ΄2,3).

Ένας στενός φίλος θα Τον πρόδιδε (Ψαλμ. μα΄9) για τριάντα αργύρια (Ζαχ. ια΄12). Βασανίζοντάς Τον, θα Τον έπτυναν και Τον κτυπούσαν (Ησ. ν΄6). Οι δήμιοί Του θα έρριχαν κλήρο στα ρούχα Του (Ψαλμ. κβ΄18). Δε θα έσπαζαν κανένα από τα οστά Του (Ψαλμ. λδ΄20), αλλά θα τρυπούσαν την πλευρά Του (Ζαχ. ιβ΄10). Στα βασανηστήριά Του δε θα αντιστεκόταν, αλλά θα φερόταν «ως πρόβατον έμπροσθεν του κείροντος αυτό άφωνον, ούτω δεν ήνοιξε το στόμα αυτού.» (Ησ. νγ΄7).

Ο αθώς Σωτήρας θα υπέφερε υπέρμετρα για τους αμαρτωλούς. «Αυτός τώνοντι τας ασθενείας ημών εβάστασε . . . Ετραυματίσθη διά τας παραβάσεις ημών, εταλαιπωρήθη δια τας ανομίας ημών, η τιμωρία ήτις έφερε την ειρήνην ημών, ήτο επ'αυτόν, και διά των πληγών αυτού ημείς ιάθημεν. . . Εσηκώθη από της γης των ζώντων, διά τας παραβάσεις του λαού μου ετραυματίσθη.» (Ησ. νγ΄4-8).

4. Θεός ο Υιός

Προσδιορίζεται η Ταυτότητα του Σωτήρα. Μόνο ο Ιησούς Χριστός εκπλήρωσε αυτές τις προφητείες. Η Γραφή χαράζει τη γενεαλογία Του από τον Αβραάμ, ονομάζοντάς Τον Υιό του Αβραάμ (Μαθ. α΄1), και ο Παύλος βεβαιώνει ότι η υπόσχεση στον Αβραάμ και στο σπέρμα του εκπληρώθηκε στο πρόσωπο του Χριστού. (Γαλ. γ΄16). Ο μεσσιανικός τίτλος «Υιός του Δαβίδ» πολύ χρησιμοποιείτο γι'Αυτόν. (Μαθ. κα΄9). Αναγνωριζόταν ως ο αναμενόμενος Μεσσίας, ο οποίος θα καθόταν στο θρόνο του Δαβίδ. (Πράξ. β΄29,30).

Η γέννηση του Ιησού έγινε κατά θαυματουργικό τρόπο. Η παρθένος Μαρία «ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου». (Μαθ. α΄18-23). Ένα ρωμαϊκό διάταγμα την έφερε στη Βηθλεέμ, στον τόπο γέννησης που είχε προλεχθεί. (Λουκά β΄4-7).

Ένα από τα ονόματα του Ιησού ήταν Εμμανουήλ - «ο Θεός μεθ'ημών», που αντανakλούσε τη θεία και ανθρώπινη φύση Του και απεικόνιζε την ταύτιση του Θεού με την ανθρωπότητα. (Μαθ. α΄23). Το συνηθισμένο όνομά Του ήταν Ιησούς που έδειχνε την αποστολή Του για τη σωτηρία. «Και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού Ιησούν, διότι αυτός θέλει σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών.» (Μαθ. α΄21).

Ο Ιησούς ταύτισε την αποστολή Του με αυτή του Μεσσία που προλέχθηκε στα εδάφια Ησ ξα΄1,2. «Σήμερον επληρώθη η γραφή αύτη εις τα ώτα υμών.» (Λουκά δ΄17-21).

Αν και επηρέασε βαθιά το λαό Του, το μήνυμά Του γενικά απορρίφθηκε. (Ιωάν. α΄11, Λουκά κγ΄18). Εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, δεν αναγνωρίσθηκε ως Σωτήρας του κόσμου. Αντί για αποδοχή, αντιμετώπισε απειλές θανάτου (Ιωάν. ε΄16, ζ΄19, ια΄53).

Προς το τέλος της διακονίας Του των τριάμισι ετών, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης - ένας μαθητής - Τον πρόδωσε (Ιωάν. ιγ΄18, ιη΄2) για τριάντα αργύρια (Μαθ. κς΄14,15). Αντί να αντισταθεί, επέπληξε τους μαθητές Του που προσπάθησαν να Τον υπερασπισθούν. (Ιωάν. ιη΄4-11).

4. Θεός ο Υιός

Αν και αθώος από κάθε έγκλημα, σε λιγότερες από εικοσιπέντε ώρες μετά τη σύλληψή Του, δέχθηκε εμπτισμούς, ραβδισμούς, βασανισμούς, καταδικάστηκε σε θάνατο και σταυρώθηκε. (Ματθ. κς'67, Ιωάν. ιθ'1-16, Λουκά κγ'14,15). Οι στρατιώτες έρριξαν κλήρο στα ρούχα Του. (Ιωάν. ιθ'23,24). Κατά τη σταύρωση του κανένα οστό Του δε θραύτηκε (Ιωάν, ιθ'32,33,36), και αφού πέθανε, οι στρατιώτες τρύπησαν την πλευρά Του με λόγχη. (Ιωάν. ιθ'34,37).

Οι οπαδοί του Χριστού αναγνώρισαν το θάνατό Του ως τη μόνη θυσία επωφελή για τους αμαρτωλούς. «Ο Θεός δεικνύει την εαυτού αγάπην εις ημάς, διότι, ενώ ημείς ήμεθα έτι αμαρτωλοί, ο Χριστός απέθανεν υπέρ ημών.» (Ρωμ. ε'8). «Περιπατείτε εν αγάπη, καθώς και ο Χριστός ηγάπησεν ημάς, και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ ημών, προσφοράν και θυσίαν εις τον Θεόν, εις οσμήν ευωδίας.» (Εφεσ. ε'2).

Η Χρονολογία της Διακονίας και του Θανάτου. Η Γραφή αποκαλύπτει ότι ο Θεός έστειλε τον Υιό Του στη γη «ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου». (Γαλ. δ'4). Όταν ο Χριστός άρχισε τη διακονία Του, διακήρυξε: «επληρώθη ο καιρός». (Μάρκ. α'15). Αυτές οι αναφορές στο χρόνο δείχνουν ότι η αποστολή του Σωτήρα εκτυλίχθηκε σε αρμονία με ένα προφητικό σχέδιο, καταρτισμένο με φροντίδα.

Περισσότερο από πέντε αιώνες ενωρίτερα, διαμέσου του Δανιήλ ο Θεός είχε προφητεύσει τον ακριβή χρόνο που θα άρχιζε η διακονία του Χριστού και το χρόνο του θανάτου Του.

Προς το τέλος των εβδομήντα ετών της αιχμαλωσίας του Ισραήλ στη Βαβυλώνα, ο Θεός είπε στο Δανιήλ ότι ξεχώρισε για τους Ιουδαίους και για την Ιερουσαλήμ μια περίοδο χάρις εβδομήντα εβδομάδων.

Κατά τη χρονική αυτή περίοδο, μετανοημένοι και προετοιμαζόμενοι για την έλευση του Μεσσία, οι Ιουδαίοι θα εκπλήρωναν τις προθέσεις του Θεού γ'αυτούς.

Ο Δανιήλ επίσης έγραψε: «να γείνη εξιλέωσις περί αμαρτίας και να εισαχθή δικαιοσύνη αιώνιος» ως χαρακτηριστικά

4. Θεός ο Υιός

αυτής της περιόδου. Αυτές οι μεσσιανικές δραστηριότητες δείχνουν ότι ο Σωτήρας έπρεπε να έρθει στην εποχή αυτή. (Δαν. θ'24).

Η προφητεία του Δανιήλ διευκρινίζει ότι ο Μεσσίας θα εμφανιζόταν «εβδομάδες επτά και εβδομάδες εξήκοντα δύο», ή ένα σύνολο εξήντα εννέα εβδομάδων, μετά «από της εξελεύσεως της προσταγής τού να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ». (Δαν. θ'25). Μετά από εξήντα εννέα εβδομάδες «θέλει εκκοπή ο Χριστός, πλην ουχί δι'εαυτόν» (Δαν. θ'26) - μια αναφορά για τον υποκαταστατικό Του θάνατο. Έπρεπε να πεθάνει στο μέσον της εβδομηκοστής εβδομάδας, δίνοντας ένα τέλος στη θυσία και στην προσφορά (Δαν. θ'27).

Το κλειδί για την κατανόηση των προφητικών χρόνων βρίσκεται στη βιβλική αρχή ότι μια μέρα στον προφητικό χρόνο ισοδυναμεί με ένα κατά γράμμα ηλιακό έτος (Αρ. ιδ'34, Ιεζ. δ'6).² Σύμφωνα με την αρχή χρόνος-ημέρα, οι εβδομήντα εβδομάδες (ή 490 προφητικές ημέρες) αντιπροσωπεύουν 490 κυριολεκτικά χρόνια.

Ο Δανιήλ δηλώνει ότι αυτή η περίοδος θα άρχιζε «από της εξελεύσεως της προσταγής του να ανοικοδομηθή η Ιερουσαλήμ». (Δαν. θ'25). Αυτό το διάταγμα που έδινε στους Ιουδαίους πλήρη αυτονομία, εκδόθηκε κατά το έβδομο έτος του Πέρση βασιλιά Αρταξέρξη και τέθηκε σε ισχύ το φθινόπωρο του 457 π.Χ. (Έσδρας ζ'8,12-26, θ'9).³ Σύμφωνα με την προφητεία, 483 χρόνια (69 προφητικές εβδομάδες) μετά το διάταγμα θα εμφανιζόταν ο «Χριστός ο Ηγούμενος». Μετά το 457, τα 483 χρόνια μας φέρνουν στο φθινόπωρο του 27 μ.Χ., όταν ο Ιησούς βαπτίσθηκε και άρχισε τη δημόσια διακονία Του.⁴ Δεχόμενος αυτές τις χρονολογίες 457 π.Χ. και 27 μ.Χ. ο Gleason Archer σχολιάζει ότι αυτό ήταν «μια αξιοσημείωτη ακρίβεια στην εκπλήρωση μιας τόσο αρχαίας προφητείας. Μόνο ο Θεός θα μπορούσε να προείπει την έλευση του Υιού Του με τόσο θαυμαστή ακρίβεια. Αυτό προκαλεί όλες τις λογικές εξηγήσεις.»⁵

Κατά τη βάπτισή Του στον Ιορδάνη, ο Ιησούς χρίσθηκε από το Άγιο Πνεύμα και αναγνωρίσθηκε από το Θεό ως ο

4. Θεός ο Υιός

«Μεσσίας» εβραϊκά ή «Χριστός» ελληνικά, και τα δύο με την έννοια του «κεχρισμένου». (Λουκά γ'21,22, Πράξ. ι'38, Ιωάν. α'41). Η διακήρυξη του Χριστού «επληρώθη ο καιρός» (Μάρκ. α'15), αναφέρεται στην εκπλήρωση αυτού του προφητικού χρόνου.

Στη μέση της εβδομηκοστής εβδομάδας, την άνοιξη του 31 μ.Χ., ακριβώς 3 1/2 χρόνια μετά τη βάπτιση του Χριστού, ο Μεσσίας έθεσε τέλος στο σύστημα των θυσιών δίνοντας τη δική Του ζωή. Κατά τη στιγμή του θανάτου Του το καταπέτασμα του ναού, κατά τρόπο υπερφυσικό, «εσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω» (Ματθ. κζ'51), δείχνοντας τη θεία ακύρωση όλων των λειτουργιών του ναού.

Όλες οι προσφορές και οι θυσίες έδειχναν την επαρκή θυσία του Μεσσία. Όταν ο Ιησούς Χριστός, ο αληθινός Αμνός του Θεού, θυσιάσθηκε στο Γολγοθά ως λύτρο για τις αμαρτίες μας (Α'Πέτρ. α'19), ο τύπος συνάντησε το αντίτυπο, και η σκιά συγχωνεύθηκε με την πραγματικότητα. Δε χρειάζονταν πια οι λειτουργίες του επίγειου αγιαστηρίου.

Στον ακριβή προλεχθέντα χρόνο, κατά την εορτή του Πάσχα, ο Χριστός πέθανε. Ο Παύλος είπε: «Το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών ο Χριστός.» (Α'Κορ. ε'7). Αυτή η με θαυμαστή ακρίβεια προφητική περίοδος μας δίνει μια από τις ισχυρότατες αποδείξεις της θεμελιώδους ιστορικής αλήθειας ότι ο Χριστός είναι ο προ αιώνων προλεχθείς Σωτήρας του κόσμου.

Η Ανάσταση του Σωτήρα. Η Γραφή προείπε όχι μόνο το θάνατο του Σωτήρα, αλλά και την ανάστασή Του. Ο Δαβίδ προφήτευσε, «ότι δεν εγκατελείφθη η ψυχή αυτού εν τω Άδη, ουδέ η σαρξ αυτού είδε διαφθοράν». (Πράξ β'31, Ψαλμ. ις'10). Αν και ο Χριστός ανέστησε άλλους από τον τάφο (Μάρκ. ε'35-42, Λουκά ζ'11-17, Ιωάν. ια'), η δική Του ανάσταση απέδειξε τη δύναμη επάνω στην οποία βασιζόταν η δήλωσή Του ότι είναι ο Σωτήρας του κόσμου: «Εγώ είμαι η ανάστασις και η ζωή. Ο πιστεύων εις εμέ, και αν α-

4. Θεός ο Υιός

ποθάνη, θέλει ζήσει. Και πας όστις ζη και πιστεύει εις εμέ, δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα.» (Ιωάν. ια΄25,26).

Μετά την ανάστασή Του δήλωσε: «Μη φοβού, εγώ είμαι ο πρώτος και ο έσχατος, και ο ζων, και έγεια νεκρός, και ιδού, είμαι ζων εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν. Και έχω τα κλειδιά του άδου και του θανάτου.» (Αποκ. α΄17,18).

Οι Δύο Φύσεις του Ιησού Χριστού

Δηλώνοντας «ο Λόγος έγεια σαρξ και κατώκησε μεταξύ ημών» (Ιωάν. α΄14), ο Ιωάννης παρουσίασε μια βαθιά αλήθεια. Η ενσάρκωση του Υιού Θεού είναι μυστήριο. Η Γραφή ονομάζει την ύπαρξη του Θεού εκδηλωμένη σε σάρκα «το μυστήριο της ευσεβείας». (Α΄Τιμ. γ΄16).

Ο Δημιουργός των κόσμων, στον οποίον υπάρχει η πληρότητα της Θεότητας, έγινε ένα ανήμπορο βρέφος στη φάτνη. Απείρως ανώτερος από τους αγγέλους, όμοιος με τον Πατέρα σε αξιοπρέπεια και δόξα, και όμως καταδέχθηκε να περιβληθεί το ένδυμα της ανθρωπότητας.

Ελάχιστα κανείς μπορεί να συλλάβει την έννοια αυτού του ιερού μυστηρίου, και αυτό, μόνο επικαλούμενος τη φώτιση του Άγίου Πνεύματος. Προσπαθώντας να κατανοήσουμε την ενσάρκωση, είναι καλό να θυμόμαστε ότι «τα κρυπτά ανήκουσιν εις Κύριον τον Θεόν ημών, τα δε αποκεκαλυμμένα εις ημάς και εις τα τέκνα ημών». (Δευτ. κθ΄29).

Ο Ιησούς Χριστός Είναι Αληθινά Θεός. Ποια είναι η απόδειξη ότι ο Ιησούς Χριστός έχει θεία προέλευση; Τι έλεγε για τον εαυτό Του; Οι άνθρωποι αναγνώρισαν τη θεότητά Του;

1. Οι θείες ιδιότητές Του. Ο Χριστός κατέχει θείες ιδιότητες. Είναι παντοδύναμος. Είπε ότι από τον Πατέρα Του δόθηκε «πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης». (Μαθ. κη΄18, Ιωάν. ιζ΄2).

Είναι παντογνώστης. Ο Παύλος είπε ότι στο Χριστό «είναι κεκρυμμένοι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως». (Κολ. β΄3).

4. Θεός ο Υιός

Ο Ιησούς υποστήριξε την πανταχού παρουσία Του με τη διαβεβαίωση: «Ιδού, εγώ είμαι μεθ'ημῶν πάσας τας ημέρας, ἕως της συντελείας του αἰῶνος» και «όπου είναι δύο ή τρεις συνηγμένοι εἰς το ὄνομά μου, ἐκεῖ εἶμαι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν». (Ματθ. κη'20, ιη'20).

Ἄν και ἡ θεότητά Του ἔχει τὴ φυσικὴ ἰκανότητα τῆς πανταχού παρουσίας Του, ὁ ἐνσαρκωθεὶς Χριστὸς θεληματικὰ περιορίσῃ τὸν ἐαυτὸ Του στὸν τομέα αὐτόν. Προτίμησε νὰ εἶναι πανταχού παρὼν με τὴ διακονία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Ἰωάν. ιδ'16-18).

Ὁ Παῦλος βεβαιώνει τὸ ἀμετάβλητο τῆς ὑπόστασής Του δηλώνοντας: «Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ αὐτὸς χθες καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.» (Ἐβρ. ιγ'8).

Ἡ αὐθυπαρξία Του ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴ δήλωσή Του ὅτι ἔχει τὴ ζωὴ μέσα Του (Ἰωάν. ε'26), καὶ ὁ Ἰωάννης μαρτυρεῖ: «Ἐν αὐτῷ ἦτο ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ζωὴ ἦτο τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων.» (Ἰωάν. α'4). Τα λόγια τοῦ Χριστοῦ «ἐγώ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωάν. ια'25) βεβαιώνουν ὅτι μέσα Του ἦταν ἡ «ζωὴ, πρωτογενῆς, πηγαία, αὐθύπαρκτη».⁶

Ἀγιότητα εἶναι ἓνα μέρος τῆς φύσης Του. Κατὰ τὸν εὐαγγελισμό, ὁ ἄγγελος εἶπε στὴ Μαρία: «Πνεῦμα ἅγιον θέλει ἐπέλθει ἐπὶ σε, καὶ δύναμις Ὑψίστου θέλει σε ἐπισκιάσει. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σου ἅγιον, θέλει ὀνομασθῆ Υἱὸς Θεοῦ.» (Λουκά α'35). Βλέποντας τὸν Ἰησοῦ τα δαιμόνια ἀνέκραξαν: «Φευ . . . σε γνωρίζω τίς εἶσαι, ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ.» (Μάρκ. α'24).

Εἶναι ἀγάπη. Ὁ Ἰωάννης ἔγραψε: «Ἐκ τούτου γνωρίζομεν τὴν ἀγάπην, ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔβαλε.» (Ἀ'Ἰωάν. γ'16).

Εἶναι αἰώνιος. Ὁ Ἡσαΐας Τὸν ὀνόμασε «Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». (Ἠσ. θ'6). Ὁ Μιχαίας ἀναφέρθηκε σὲ Αὐτὸν ὡς Ἐκεῖνος «τοῦ ὁποῖοῦ αἱ ἐξοδοὶ εἶναι ἀπ'ἀρχῆς, ἀπὸ ἡμερῶν αἰῶνος». (Μιχ. ε'2). Ὁ Παῦλος χρονολογεῖ τὴν ὑπαρξὴ Του «πρὸ πάντων» (Κολ. α'17), καὶ ὁ Ἰωάννης συμφωνεῖ λέγοντας: «Οὗτος ἦτο ἐν ἀρχῇ παρὰ τῷ Θεῷ. Πάντα

4. Θεός ο Υιός

δι'αυτού έγιναν, και χωρίς αυτού δεν έγινεν ουδέ έν το οποίον έγινε.» (Ιωάν. α'2,3).⁷

2. Οι θείες δυνάμεις Του και τα προνόμια. Τα έργα του Θεού αποδίδονται στον Ιησού. Είναι ταυτοχρόνως ο Δημιουργός (Ιωάν. α'3, Κολ. α'16) και ο Συντηρητής - «τα πάντα συντηρούνται δι'αυτού». (Κολ. α'17, Εβρ. α'3). Με τη φωνή Του εγείρει τους νεκρούς (Ιωάν. ε'28,29), και θα κρίνει τον κόσμο στα τέλη των αιώνων (Ματθ. κε'31,32). Συγχωρεί την αμαρτία (Ματθ. θ'6, Μάρκ. β'5-7).

3. Τα θεία ονόματά Του. Τα ονόματά Του αποκαλύπτουν τη θεία φύση Του. Εμμανουήλ σημαίνει «μεθ'ημών ο Θεός». (Ματθ. α'23). Πιστοί και δαίμονες απευθύνονται σε Αυτόν με το όνομα Υιός Θεού. (Μάρκ. α'1, Ματθ. η'29, Μάρκ. ε'7). Το ιερό όνομα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη Ιεχωβά ή Γιαχβέ αποδίδεται και στον Ιησού. Ο Ματθαίος χρησιμοποιεί τις λέξεις του Ησαΐα μ'3: «Ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου» για να περιγράψει το προπαρασκευαστικό έργο για την αποστολή του Χριστού (Ματθ. γ'3). Και ο Ιωάννης ταυτίζει τον Ιησού με τον Κύριο των δυνάμεων που κάθεται στο θρόνο Του (Ησ. ζ'1,3, Ιωάν. ιβ'41).

4. Η θεότητά Του αναγνωρίζεται. Ο Ιωάννης απεικονίζει τον Ιησού ως το θείο Λόγο ο οποίος «έγινε σαρξ». (Ιωάν. α'1,14). Ο Θωμάς αναγνωρίζει τον αναστηθέντα Χριστό λέγοντας «Κύριός μου και Θεός μου» (Ιωάν. κ'28). Ο Παύλος αναφέρεται σε Αυτόν ως «ο ων επί πάντων, Θεός ευλογητός εις τους αιώνες» (Ρωμ. θ'5), και απευθύνεται σε Αυτόν ως Θεόν και Κύριον της Δημιουργίας. (Εβρ. α'8,10).⁸

5. Προσωπική μαρτυρία. Ο Ιησούς ο ίδιος δήλωσε ομοιότητα με το Θεό. Χρησιμοποίησε συχνά την έκφραση «Εγώ είμαι» (Ιωάν. η'58) όπως στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχει η έκφραση «Εγώ είμαι ο Ων» (Έξ. γ'14). Ονόμασε το Θεό «Πατέρα μου» αντί «Πατέρα σας». (Ιωάν. κ'17). Και η δήλωσή Του «εγώ και ο Πατήρ έν είμεθα» (Ιωάν. ι'30) παρουσιάζει την αξίωση ότι είναι από «μία ουσία» με τον Πατέρα, «κατέχων τις ίδιες ιδιότητες».⁹

4. Θεός ο Υιός

6. Η ισότητα με το Θεό δεδομένη. Η ισότητα με τον Πατέρα Θεό βεβαιώνεται από την ιερολογία του βαπτίσματος (Ματθ. κη´19), από την αποστολική ευλογία (Β´Κορ. ιγ´14), από τις αποχαιρετιστήριες συμβουλές Του (Ιωάν. ιδ´-ις´), και από τα πνευματικά χαρίσματα που παρουσίασε ο Παύλος. (Α´Κορ. ιβ´4-6). Η Βίβλος περιγράφει τον Ιησού ως «απαύγασμα της δόξης και χαρακτήρ της υποστάσεως αυτού [του Θεού]». (Εβρ. α´3). Και όταν Του ζητήθηκε να αποκαλύψει τον Πατέρα Θεό, ο Ιησούς απάντησε: «Όστις είδεν εμέ, είδε τον Πατέρα.» (Ιωάν, ιδ´9).

7 Δέχθηκε προσκύνηση ως Θεός. Οι άνθρωποι Τον προσκύνησαν (Ματθ. κη´17). «Ας προσκυνήσωσιν εις αυτόν πάντες οι άγγελοι του Θεού.» (Εβρ. α´6). Ο Παύλος έγραψε «να κλίνη εις το όνομα του Ιησού παν γόνυ . . . και πάσα γλώσσα να ομολογήση ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος». (Φιλιπ. β´10,11). Πολλές ευλογίες αποδίδονται στο Χριστό, όπως «η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων». (Β´Τιμ. δ´18, Εβρ. ιγ´21, Β´Πέτρ. γ´18).

8. Η θεία φύση Του μια αναγκαιότητα. Ο Χριστός συμπιλίωσε την ανθρωπότητα με το Θεό. Οι άνθρωποι χρειάζονταν μια τέλεια αποκάλυψη του χαρακτήρα του Θεού για να αναπτύξουν μαζί Του προσωπική σχέση. Ο Χριστός κάλυψε αυτή την ανάγκη, παρουσιάζοντας τη δόξα του Θεού (Ιωάν. α´14). «Ουδείς είδε ποτέ τον Θεόν. Ο Μονογενής Υιός, ο ων εις τον κόλπον του Πατρός, εκείνος εφανέρωσεν αυτόν.» (Ιωάν. α´18, ιζ´6). Ο Ιησούς βεβαίωσε: «Όστις είδεν εμέ, είδε τον Πατέρα.» (Ιωάν. ιδ´9).

Σε πλήρη εξάρτηση από τον Πατέρα (Ιωάν. ε´30), ο Ιησούς χρησιμοποίησε τη θεία δύναμη για να αποκαλύψει την αγάπη του Θεού. Με θεία δύναμη αποκάλυψε τον εαυτό Του ως στοργικό Σωτήρα σταλμένο από τον Πατέρα για να θεραπεύει, να αποκαθιστά και να συγχωρεί αμαρτίες (Λουκά ς´19, Ιωάν. β´11, ε´1-15,36, ια´41-45, ιδ´11, η´3-11). Ποτέ δεν επιτέλεσε κάποιο θαύμα για να απαλλάξει τον εαυτό Του από ταλαιπωρίες και θλίψεις, που οι άλλοι θα το έκαναν αν βρίσκονταν κάτω από τις ίδιες συνθήκες.

4. Θεός ο Υιός

«Ο Χριστός . . . ήταν ένα με τον αιώνιο Θεό, ένα στη φύση, στο χαρακτήρα, στις προθέσεις.»¹⁰ Είναι αληθινά Θεός.

Ο Ιησούς Χριστός Είναι Αληθινά Άνθρωπος. Η Γραφή βεβαιώνει ότι επιπρόσθετα με τη θεία φύση Του, ο Χριστός έχει ανθρώπινη φύση. Η αποδοχή αυτής της διδασκαλίας είναι θεμελιώδης. Όποιος «ομολογεί ότι ο Ιησούς Χριστός ήλθεν εν σαρκί, είναι εκ του Θεού», και όποιος δεν το κάνει, «δεν είναι εκ του Θεού». (Αΐωάν. δ΄2,3). Η ανθρώπινη γέννηση του Χριστού, η ανάπτυξη, τα χαρακτηριστικά και η προσωπική μαρτυρία αποτελούν απόδειξη της ανθρωπότητάς Του.

1. Η ανθρώπινη γέννησή Του. «Ο Λόγος έγεινε σαρξ, και κατώκησε μεταξύ ημών.» (Ιωάν. α΄14). Εδώ “σαρξ” σημαίνει “ανθρώπινη φύση”, μια φύση κατώτερη από την ουράνια φύση Του. Σε απλή γλώσσα ο Παύλος λέει: «Εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού, όστις εγεννήθη εκ γυναικός.» (Γαλ. δ΄4, Γέν. γ΄15). Ο Χριστός έλαβε «δούλου μορφήν . . . ευρεθείς κατά το σχήμα ως άνθρωπος». (Φιλιπ. β΄7,8). Αυτή η εκδήλωση του Θεού σε ανθρώπινη φύση είναι «το μυστήριον της ευσεβείας». (Α΄Τιμ. γ΄16).

Η γενεαλογία του Χριστού Τον αναφέρει ως «υιός του Δαβίδ, υιός του Αβραάμ». (Ματθ. α΄1). Σύμφωνα με την ανθρώπινη φύση Του «εγεννήθη εκ σπέρματος Δαβίδ» (Ρωμ. α΄3, θ΄5) και ήταν «ο υιός της Μαρίας» (Μάρκ. ζ΄3). Αν και γεννήθηκε από γυναίκα όπως κάθε παιδί, υπήρχε μια μέγιστη διαφορά, μια μοναδικότητα. Η Μαρία ήταν παρθένος, και η σύλληψη αυτού του Παιδιού έγινε εκ Πνεύματος Αγίου (Ματθ. α΄20-23, Λουκά α΄31-37). Μπορούσε να διεκδικήσει την ανθρωπότητα μέσω της μητέρας Του.

2. Η ανθρώπινη ανάπτυξή Του. Ο Ιησούς υποτάχθηκε στους νόμους της ανθρώπινης ανάπτυξης. «Το δε παιδίον ηύξανε, και εδυναμούτο κατά το Πνεύμα, πληρούμενον σοφίας.» (Λουκά β΄40,52). Σε ηλικία δώδεκα ετών συνειδητοποίησε τη θεία αποστολή Του (Λουκά β΄46-49). Στα εφηβι-

4. Θεός ο Υιός

κά Του χρόνια υποτασσόταν στους γονείς Του. (Λουκά β'51).

Το μονοπάτι προς το σταυρό ήταν μια συνεχής αύξηση προς τη θλίψη, που έπαιξε σπουδαίο ρόλο στην ανάπτυξη Του. «Έμαθε την υπακοήν αφ'όσων έπαθε. Και γενόμενος τέλειος, κατεστάθη αίτιος σωτηρίας αιώνιου εις πάντας τους υπακούοντας.» (Εβρ. ε'8,9, β'10,18). Αν και γνώρισε την ανάπτυξη, δεν αμάρτησε όμως.

3. Ονομάστηκε «άνθρωπος». Ο Παύλος μιλάει περί «της χάριτος του ενός ανθρώπου, Ιησού Χριστού». (Ρωμ. ε'15). Είναι ο «Άνθρωπος» ο οποίος θα φέρει την ανάσταση των νεκρών. (Α'Κορ. ιε'21). «Είς και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός.» (Α'Τιμ. β'5). Απευθυνόμενος στους εχθρούς Του, ο Χριστός αναφέρεται στον εαυτό Του ως άνθρωπος. «Ζητείτε να με θανατώσητε, άνθρωπος όστις σας ελάλησα την αλήθειαν, την οποία ήκουσα παρά του Θεού.» (Ιωάν. η'40).

Ο προτιμώμενος τίτλος για τον εαυτό Του, τον οποίο χρησιμοποίησε εβδομήντα επτά φορές, ήταν «Υιός του ανθρώπου» (Ματθ. η'20, κς'2). Ο τίτλος Υιός του Θεού στρέφει την προσοχή στη σχέση Του με τη Θεότητα. Το όνομα Υιός του ανθρώπου δίνει έμφαση στην αλληλεγγύη Του με την ανθρώπινη φυλή μέσα από την ενσάρκωσή Του.

4. Τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά Του. Ο Θεός έκανε τον άνθρωπο «ολίγον τι κατώτερον των αγγέλων». (Ψαλμ. η'5). Επίσης η Γραφή παρουσιάζει τον Ιησού «ολίγον τι παρά τους αγγέλους ηλαττωμένον». (Εβρ. β'9). Η ανθρώπινη φύση Του δημιουργήθηκε και δεν κατείχε υπερφυσικές δυνάμεις.

Ο Χριστός έπρεπε να είναι αληθινά άνθρωπος. Αυτό ήταν μέρος της αποστολής Του. Για να είναι άνθρωπος, απαιτείτο να κατέχει τα ουσιώδη χαρακτηριστικά της ανθρώπινης φύσης, να είναι «από σαρκός και αίματος» (Εβρ. β'14). «Έπρεπε να ομοιωθή κατά πάντα» με τους συνανθρώπους Του. (Εβρ. β'17). Η ανθρώπινη φύση Του κατείχε τις ίδιες διανοητικές και φυσικές ευαισθησίες, όπως και όλοι

4. Θεός ο Υιός

οι άνθρωποι: πείνα, δίψα, κούραση, ανησυχίες. (Ματθ. δ΄2, Ιωάν. ιθ΄28, δ΄6, Ματθ. κς΄21, η΄24).

Κατά τη διακονία Του προς τους άλλους αποκάλυψε συμπάθεια, δικαιολογημένη οργή και θυμό (Ματθ. θ΄36, Μάρκ. γ΄5). Σε μερικές περιπτώσεις αισθάνθηκε ταραγμένος, θλιμμένος και μάλιστα έκλαψε. (Ματθ. κς΄38, Ιωάν. ιβ΄27, ια΄33,35, Λουκά ιθ΄41). Προσευχήθηκε με κλάμα και δάκρυα, κάποτε και σε σημείο που ο ιδρώτας του ήταν αιμάτινος (Εβρ. ε΄7, Λουκά κβ΄44). Η γεμάτη προσευχή ζωή Του εξέφραζε την πλήρη εξάρτησή Του από το Θεό. (Ματθ. κς΄39-44, Μάρκ. α΄35, ζ΄46, Λουκά ε΄16, ζ΄12).

Ο Ιησούς γεύθηκε το θάνατο (Ιωάν. ιθ΄30,34). Αναστήθηκε, όχι με το πνεύμα αλλά με το σώμα. (Λουκά κδ΄36-43).

5. Η έκταση της ταύτισής Του με την ανθρώπινη φύση. Η Γραφή αποκαλύπτει ότι ο Χριστός ήταν ο δεύτερος Αδάμ, έζησε «με ομοίωμα σαρκός αμαρτίας». (Ρωμ. η΄3). Μέχρι ποιο σημείο ταυτίσθηκε ή έγινε ταυτόσημος με την εκπεσούσα ανθρωπότητα; Μια ορθή άποψη της έκφρασης «με ομοίωμα σαρκός αμαρτίας» είναι θεμελιώδης. Ανακριβείς απόψεις έφεραν διαφωνία και διαμάχες στη ροή της ιστορίας της χριστιανικής εκκλησίας.

α. Ήταν «με ομοίωμα σαρκός αμαρτίας». Το φίδι που υπώθηκε στην έρημο, στο οποίο ήδη αναφερθήκαμε, μας βοηθάει να κατανοήσουμε την ανθρώπινη φύση του Χριστού. Όπως το χάλκινο φίδι που έγινε σε ομοιότητα με τα φαρμακερά φίδια, υπώθηκε για να θεραπεύει τους ανθρώπους, έτσι και ο Υιός του Θεού έγινε «ομοίωμα σαρκός αμαρτίας» για να είναι ο Σωτήρας του κόσμου.

Πριν από την ενσάρκωσή Του ο Ιησούς ήταν «εν μορφή Θεού», που σημαίνει ότι είχε θεία φύση ανέκαθεν. (Ιωάν. α΄1, Φιλιπ. β΄6,7). Παίρνοντας δούλου μορφή, άφησε κατά μέρος τα θεία προνόμια. Έγινε δούλος του Πατέρα Του (Ησ. μβ΄1) για να εκπληρώσει το θέλημα του Πατέρα Του. (Ιωάν. ζ΄38, Ματθ. κς΄39,42). Περιέβαλε τη θεότητά Του με την ανθρωπότητα, έγινε «ομοίωμα σαρκός αμαρτίας» ή “ανθρώπινη αμαρτωλή φύση” (Ρωμ. η΄3).¹¹ Σε καμιά περίπτωση

4. Θεός ο Υιός

αυτό δεν αποτελεί ένδειξη ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν αμαρτωλός ή συμμετείχε σε αμαρτωλές πράξεις ή σκέψεις. Αν και πήρε σχήμα ή ομοιότητα αμαρτωλής σάρκας, ήταν αναμάρτητος και αυτό δεν αμφισβητείται.

β. Ήταν ο δεύτερος Αδάμ. Η Βίβλος χαράζει μια παράλληλο ανάμεσα στον Αδάμ και στο Χριστό, ονομάζοντας τον Αδάμ «ο πρώτος άνθρωπος» και το Χριστό «ο έσχατος Αδάμ» ή «ο δεύτερος άνθρωπος». (Α΄Κορ. ιε΄45,47). Αλλά ο Αδάμ είχε ένα πλεονέκτημα έναντι του Χριστού. Πριν από την πτώση έζησε στον Παράδεισο. Είχε μια τέλεια ανθρωπότητα γεμάτη σφρίγγος στο σώμα και στη διάνοια.

Με τον Ιησού δεν ήταν το ίδιο. Όταν Αυτός ανέλαβε ανθρώπινη φύση, η φυλή ήδη είχε διαφθαρεί μέσα από τα 4.000 χρόνια αμαρτίας σε έναν καταραμένο από την αμαρτία πλανήτη. Για να σώσει εκείνους που βρίσκονταν στο τελευταίο σκαλοπάτι της διαφθοράς, ο Χριστός περιβλήθηκε την ανθρώπινη φύση, η οποία συγκρινόμενη με την αναμάρτητη φύση του Αδάμ είχε υποβιβασθεί σε δύναμη φυσική και διανοητική - αν και ο Ίδιος ήταν χωρίς αμαρτία.¹²

Όταν ο Χριστός έλαβε την ανθρώπινη φύση, φορτωμένη με τις συνέπειες της αμαρτίας, γνώρισε την έλλειψη δύναμης όπως όλοι. Σαν άνθρωπος, ήταν «περιενδεδυμένος ασθένειαν». (Εβρ. ε΄2, Ματθ. η΄17, Ησ. νγ΄4). Αισθανόταν την αδυναμία Του. Έπρεπε να προσφέρει «δεήσεις και ικεσίας προς τον δυνάμενον να σώζη αυτόν εκ του θανάτου» (Εβρ. ε΄7), ταυτίζοντας έτσι τον εαυτό Του με τις ανάγκες και τις αδυναμίες τόσο κοινές στην ανθρωπότητα.

Έτσι, «η ανθρώπινη φύση του Χριστού δεν ήταν σαν αυτή του Αδάμ, δηλαδή την ανθρώπινη φύση του Αδάμ πριν από την πτώση, ούτε όμως η αμαρτωλή φύση, δηλαδή η από κάθε άποψη αμαρτωλή φύση του Αδάμ μετά την πτώση. Δεν ήταν η αδαμιαία, επειδή είχε τις αδυναμίες της πτώσης. Δεν ήταν ούτε η εκπεσούσα, επειδή ποτέ δεν έπεσε στην ανηθικότητα. Ως εκ τούτου ήταν κυριολεκτικά η ανθρώπινη φύση, αλλά χωρίς αμαρτία.»¹³

4. Θεός ο Υιός

γ. Η εμπειρία Του με τους πειρασμούς. Πώς επηρέασαν το Χριστό οι πειρασμοί; Γί'Αυτόν ήταν εύκολο ή δύσκολο να τους αντισταθεί; Ο τρόπος που γνώρισε τους πειρασμούς αποδεικνύει ότι ήταν πραγματικά άνθρωπος.

«Πειρασθέντα κατά πάντα καθ'ομοιότητα ημών». Το ότι ο Χριστός πειράσθηκε καθ'όλα όπως εμείς (Εβρ. δ'15), δείχνει ότι ήταν μέτοχος της ανθρώπινης φύσης. Ο πειρασμός και το ενδεχόμενο να αμαρτήσει, ήταν πραγματικά στο Χριστό. Εάν δεν μπορούσε να αμαρτήσει, δε θα ήταν και ανθρώπινο παράδειγμα για μας. Ο Χριστός πήρε την ανθρώπινη φύση με όλες τις ροπές, συμπεριλαμβανόμενης και της δυνατότητας να υποκύψει στον πειρασμό.

Πώς μπορούσε να πειρασθεί «κατά πάντα» όπως εμείς;

Είναι πρόδηλο ότι «κατά πάντα» δε σημαίνει πως αντιμετώπισε τους συγκεκριμένους πειρασμούς που συναντάμε σήμερα. Ποτέ δεν είχε τον πειρασμό να παρακολουθήσει ανήθικα προγράμματα της τηλεόρασης ή να υπερβεί το όριο ταχύτητας με το αυτοκίνητο.

Το βασικό θέμα που υπογραμμίζει όλους τους πειρασμούς, είναι το ερώτημα αν θα υποτασσόταν στο θέλημα του Θεού. Ερχόμενος αντιμέτωπος με τον πειρασμό, ο Ιησούς πάντοτε έμενε υποταγμένος στο Θεό. Με τη συνεχή εξάρτηση από τη θεία δύναμη, αντισταθήκε με επιτυχία στους πιο βίαιους πειρασμούς, αν και ήταν άνθρωπος.

Η νίκη του Χριστού κατά του πειρασμού Τον κατέστησε ικανό να κατανοεί την ανθρώπινη αδυναμία. Η νίκη μας κατά του πειρασμού έρχεται αν διατηρούμε την εξάρτησή μας από Αυτόν. «Πιστός όμως είναι ο Θεός, όστις δεν θέλει σας αφήσει να πειρασθήτε υπέρ την δύναμίν σας, αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει και την έκβασιν, ώστε να δύνασθε να υποφέρετε.» (Α' Κορ. ι'13).

Τελικά, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι «είναι μυστήριο που θα μείνει ανεξήγητο στους θνητούς ότι ο Χριστός δοκιμάσθηκε όπως όλοι εμείς, χωρίς όμως να αμαρτήσει.»¹⁴

«Έπαθε πειρασθείς». Ο Χριστός έπαθε καθώς περνούσε από τον πειρασμό. (Εβρ. β'18). Έγινε τέλειος με τα

4. Θεός ο Υιός

παθήματα. (Εβρ. β΄10). Επειδή ο Ίδιος αντιμετώπισε τη δύναμη του πειρασμού, μπορούμε να γνωρίζουμε ότι ξέρει πώς να βοηθήσει εκείνον που διέρχεται πειρασμούς. Έγινε ένα με την ανθρωπότητα υποφέροντας πειρασμούς στους οποίους η ανθρωπίνη φύση υπόκειται.

Πώς ο Χριστός υπέφερε κάτω από τον πειρασμό; Αν και είχε «ομοίωμα σαρκός αμαρτίας» οι πνευματικές Του ικανότητες ήταν απαλλαγμένες από κάθε στίγμα αμαρτίας. Κατά συνέπεια, η άγια φύση Του ήταν στο έπακρο ευαίσθητη. Κάθε επαφή με το κακό Του προκαλούσε πόνο. Έτσι, επειδή υπέφερε σε αναλογία με την τελειότητα της αγιότητάς Του, ο πειρασμός δημιουργούσε περισσότερη θλίψη στον Ιησού από ό,τι σε οποιονδήποτε άλλον.¹⁵

Πόσο υπέφερε ο Χριστός; Η εμπειρία Του στην έρημο, στη Γεθσημανή και στο Γολγοθά αποκαλύπτει ότι αντιστάθηκε στον πειρασμό σε σημείο που να χύσει το αίμα Του. (Εβρ. ιβ΄4).

Ο Χριστός όχι μόνο υπέφερε περισσότερο κατ'αναλογία με την αγιότητά Του, αλλά και αντιμετώπισε ισχυρότερους πειρασμούς από ό,τι εμείς οι άνθρωποι αντιμετωπίζουμε. Ο B. F. Wescott σημειώνει: «Η συμπάθεια προς τον αμαρτωλό κατά τη δοκιμασία του δεν εξαρτάται από την εμπειρία της αμαρτίας, αλλά από την εμπειρία της δύναμης της δοκιμασίας προς την αμαρτία, την οποία μόνο ο αναμάρτητος μπορεί να γνωρίζει στην πλήρη έντασή της. Εκείνος που πέφτει, υποκύπτει πριν από την ύστατη προσπάθεια.»¹⁶ Ο F.F. Bruce συμφωνεί δηλώνοντας: «Όμως άντεξε θριαμβευτικά σε κάθε μορφή δοκιμασίας που ο άνθρωπος μπορεί να αντέξει, χωρίς να αδυνατίσει η πίστη Του στο Θεό ή να χαλαρώσει η υπακοή Του σε Αυτόν. Μια τέτοια αντοχή συνεπάγεται περισσότερη και όχι λιγότερη από τη συνηθισμένη ανθρωπίνη θλίψη.»¹⁷

Ο Χριστός επίσης αντιμετώπισε έναν ισχυρό πειρασμό που δε γνώρισε ποτέ άνθρωπος - τον πειρασμό να χρησιμοποιήσει τη θεία Του δύναμη υπέρ του εαυτού Του. Η E. Χουάιτ δηλώνει: «Είχε λάβει τιμή στις ουράνιες αυλές, και

4. Θεός ο Υιός

ήταν εξοικειωμένος με την απόλυτη δύναμη. Ήταν τόσο δύσκολο γι'Αυτόν να κρατήσει το επίπεδο της ανθρωπότητας, όσο είναι στους ανθρώπους να υψωθούν πάνω από το χαμηλό επίπεδο της εξαχρειωμένης φύσης τους, και να γίνουν μέτοχοι της θείας φύσης.»¹⁸

δ. Μπορούσε ο Χριστός να αμαρτήσει; Οι απόψεις των Χριστιανών διαφέρουν στο θέμα αν ο Χριστός μπορούσε να αμαρτήσει. Συμφωνούμε με τον Philip Schaff, ο οποίος είπε: «Αν ο Χριστός ήταν προικισμένος από την αρχή με το απόλυτα άμεμπτο, ή με το αδύνατον να αμαρτήσει, δεν μπορούσε να είναι αληθινός άνθρωπος και ούτε τύπος προς μίμηση. Η αγιότητά Του αντί να είναι μια πράξη που αποκτήθηκε από τον Ίδιο και μια αξία έμφυτη, θα ήταν ένα ατυχές ή εξωτερικό δώρο, και οι πειρασμοί Του μια αναληθής επίδειξη.»¹⁹ Ο Karl Ullmann προσθέτει: «Η ιστορία του πειρασμού, και αν ακόμη μπορεί να εξηγηθεί, δε θα είχε καμιά σημασία, και η έκφρασης στην προς Εβραίους Επιστολή "επειράσθη καθ'ομοιότητα ημών" θα ήταν χωρίς έννοια.»²⁰

6. Ο Ιησούς Χριστός αναμάρτητος στην ανθρώπινη φύση. Είναι αυταπόδεικτο ότι η θεία φύση του Χριστού ήταν αναμάρτητη. Αλλά τι γίνεται με την ανθρώπινη φύση Του;

Η Βίβλος περιγράφει την ανθρωπότητα του Ιησού ως αναμάρτητη. Η γέννησή Του ήταν υπερφυσική - συνελήφθη εκ Πνεύματος Αγίου. (Ματθ. α'20). Σαν νεογέννητο περιγράφεται ως «Άγιον» (Λουκά α'35). Έλαβε τη φύση του ανθρώπου στην αμαρτωλή κατάστασή της, επιφορτισμένος τις συνέπειες της αμαρτίας, όχι την αμαρτωλότητα της. Τατίσθηκε με την ανθρώπινη φυλή, εκτός από την αμαρτία.

Για τον Ιησού διαβάζουμε τις ακόλουθες εκφράσεις: «πειρασθέντα κατά πάντα καθ'ομοιότητα ημών, χωρίς αμαρτίας», «όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών.» (Εβρ. δ'15, ζ'26). «Τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν.» (Β'Κορ. ε'21). «Αμαρτίαν δεν έκαμεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού.» (Α'Πέτρ, β'22). «Αμνού αμώ-

4. Θεός ο Υιός

μου και ασπίλου.» (Α΄Πέτρ. α΄19, Εβρ. θ΄24). «Αμαρτία εν αυτώ δεν υπάρχει. . . είναι δίκαιος.» (Α΄Ιωάν. γ΄5-7).

Ο Ιησούς πήρε επάνω Του τη φύση μας με όλο το παθητικό της, αλλά ήταν απαλλαγμένος από την κληρονομική διαφθορά ή φαυλότητα και την αμαρτία. Προκαλούσε τους αντιπάλους Του: «Τίς από σας με ελέγχει περί αμαρτίας;» (Ιωάν. η΄46). Αντιμετωπίζοντας σκληρότατες δοκιμασίες, δήλωνε: «Έρχεται ο άρχων του κόσμου τούτου, και δεν έχει ουδέν εν εμοί.» (Ιωάν. ιδ΄30). Ο Ιησούς δεν είχε πονηρές τάσεις ή ροπές, ή ακόμη αμαρτωλά πάθη. Καμιά χιονοστιβάδα πειρασμών δεν μπορούσε να διασπάσει την υποταγή Του στο Θεό.

Ο Ιησούς ποτέ δεν ομολόγησε αμαρτία και δεν πρόσφερε θυσία. Δεν προσευχήθηκε “Πάτερ, συγχώρησέ Με”, αλλά μάλλον «συγχώρησον αυτούς». (Λουκά κγ΄34). Πάντοτε επιζητώντας να κάνει το θέλημα του Πατέρα Του, όχι το δικό Του, ο Ιησούς διατήρησε συνεχή εξάρτηση από τον Πατέρα Του. (Ιωάν. ε΄30).

Αντίθετα προς την αμαρτωλή ανθρωπότητα, «η πνευματική φύση του Ιησού» ήταν καθαρή και άγια, «απαλλαγμένη από κάθε ίχνος αμαρτίας.»²¹ Θα ήταν λάθος να σκεφθεί κανείς ότι ήταν «καθ’όλα άνθρωπος» όπως εμείς. Είναι ένας δεύτερος Αδάμ, ο μονογενής Υιός του Θεού. Και ούτε θα έπρεπε να Τον σκεφθούμε «ως άνθρωπο με τάση προς την αμαρτία.» Ενώ η ανθρώπινη φύση Του πειράσθηκε σε όλα τα σημεία που μια ανθρώπινη φύση πειράζεται, ποτέ δεν έπεσε, ποτέ δεν αμάρτησε. Ποτέ δε βρέθηκε σε Αυτόν πονηρή τάση.²²

Πραγματικά, ο Ιησούς στην ανθρωπότητά Του είναι το ύψιστο και αγιότατο παράδειγμα. Είναι αναμάρτητος, και ό,τι έκανε, αποδεικνύει την τελειότητα. Όντως υπήρξε το τέλειο παράδειγμα της αναμάρτητης ανθρωπότητας.

7. Η αναγκαιότητα να λάβει ο Χριστός ανθρώπινη φύση. Η Βίβλος δίνει διάφορους λόγους γιατί ο Χριστός έπρεπε να λάβει ανθρώπινη φύση.

4. Θεός ο Υιός

α. Για να είναι ο αρχιερέας της ανθρώπινης φυλής. Ως Μεσσίας, ο Ιησούς έπρεπε να κατέχει τη θέση του αρχιερέα ή μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρώπου. (Ζαχ. ζ'13, Εβρ. δ'14-16). Αυτό το λειτουργήμα απαιτούσε ανθρώπινη φύση. Ο Χριστός εκπλήρωσε αυτές τις αποστολές ως εξής:

«Δυνάμενος να συμπαθή εις τους αγνοούντας και πλανωμένους, διότι και αυτός είναι περιενδεδυμένος ασθένειαν.» (Εβρ. ε'2).

«Έπρεπε να ομοιωθή κατά πάντα με τους αδελφούς, διά να γείνη ελεήμων και πιστός.» (Εβρ. β'17).

«Καθ'ότι αυτός έπαθε πειρασθείς.» (Εβρ. β'18).

«Πειρασθέντα καθ'ομοιότητα ημών χωρίς αμαρτίας.» (Εβρ. δ'15).

β. Για να σώσει και τους πιο υποβιβασμένους ανθρώπους. Για να φθάσει στους ανθρώπους εκεί όπου είναι και να σώσει τους πιο απελπισμένους, κατέβηκε στο επίπεδο του δούλου. (Φιλιπ. β'7).

γ. Για να προσφέρει τη ζωή Του για τις αμαρτίες του κόσμου. Η θεία φύση του Χριστού δεν μπορούσε να πεθάνει. Λοιπόν, για να πεθάνει ο Χριστός έπρεπε να έχει ανθρώπινη φύση. Έγινε άνθρωπος και πλήρωσε την ποινή της αμαρτίας, που είναι θάνατος. (Ρωμ. ζ'23, Α' Κορ. ιε'3). Σαν ανθρώπινη ύπαρξη δοκίμασε το θάνατο στη θέση όλων. (Εβρ. β'9)

δ. Για να είναι το παράδειγμά μας. Να αφήσει παράδειγμα πώς πρέπει να ζουν οι άνθρωποι, ο Χριστός έπρεπε να ζήσει μια αναμάρτητη ζωή σαν ανθρώπινη ύπαρξη. Σαν ο δεύτερος Αδάμ διέλυσε το μύθο ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να υπακούσουν στο νόμο του Θεού και να νικήσουν την αμαρτία. Απέδειξε ότι είναι δυνατόν για την ανθρωπότητα να είναι πιστή στο θέλημα του Θεού. Εκεί όπου έπεσε ο πρώτος Αδάμ, ο δεύτερος Αδάμ νίκησε την αμαρτία και το Σατανά, και έγινε Σωτήρας μας καθώς και το τέλει παράδειγμά μας. Με τη δύναμή Του, η νίκη Του μπορεί να γίνει δική μας. (Ιωάν. ις'33).

4. Θεός ο Υιός

Ενατενίζοντάς στον Ιησού, «μεταμορφούμεθα εις την αυτήν εικόνα από δόξης εις δόξαν». (Β΄Κορ. γ΄18). «Αποβλέποντες εις τον Ιησούν τον αρχηγόν και τελειωτήν της πίστεως . . . συλλογίσθητε τον υπομείναντα υπό των αμαρτωλών τοιαύτην αντιλογίαν εις εαυτόν, διά να μη αποκάμητε χαυνούμενοι κατά τας ψυχάς σας.» (Εβρ. ιβ΄2,3). Πράγματι, «ο Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, αφίνων παράδειγμα εις υμάς διά να ακολουθήσητε τα ίχνη αυτού». (Α΄Πέτρ. β΄21, Ιωάν. ιγ΄15).

Η Ένωση των Δύο Φύσεων

Το πρόσωπο του Ιησού Χριστού έχει δύο φύσεις: τη θεία και την ανθρώπινη. Είναι ο Θεάνθρωπος. Αλλά σημειώστε ότι η ενσάρκωση είχε σαν συνέπεια ο αιώνιος Υιός του Θεού να περιβληθεί την ανθρώπινη φύση, και όχι ο άνθρωπος Ιησούς να λάβει θεότητα. Η κίνηση είναι από το Θεό προς τον άνθρωπο και όχι από τον άνθρωπο προς το Θεό. Στον Ιησού αυτές οι δύο φύσεις αναμίχθηκαν σε ένα πρόσωπο. Σημειώστε την ακόλουθη βιβλική απόδειξη:

Ο Χριστός Είναι η Ένωση δύο Φύσεων. Η πολλαπλότητα του Τριαδικού Θεού δε βρίσκεται μέσα στο Χριστό. Η Βίβλος περιγράφει τον Ιησού ως ένα πρόσωπο, όχι δύο. Διάφορα εδάφια αναφέρονται στη θεία και ανθρώπινη φύση, παραταύτα μιλούν για ένα μόνο πρόσωπο. Ο Παύλος περιέγραψε το πρόσωπο του Ιησού Χριστού ως Υιό του Θεού (θεία φύση), ο οποίος γεννήθηκε από γυναίκα (ανθρώπινη φύση). (Γαλ. δ΄4). Έτσι ο Ιησούς, «εν μορφή Θεού υπάρχων, δεν ενόμισεν αρπαγήν το να ήναι ίσα με το Θεόν»(θεία φύση), «αλλ'εαυτόν εκένωσε, λαβών δούλου μορφήν, γενόμενος όμοιος με τους ανθρώπους και ευρεθείς κατά το σχήμα ως άνθρωπος» (ανθρώπινη φύση). (Φιλιπ. β΄6,7).

Η διπλή φύση του Χριστού δεν αποτελείται από μια αφηρημένη θεία δύναμη ή επιρροή που είναι ενωμένη με την ανθρωπότητά Του. Ο Ιωάννης είπτε: «Ο Λόγος έγεινε σαρξ

4. Θεός ο Υιός

και κατώκησε μεταξύ ημών, και είδομεν την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρά του Πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας.» (Ιωάν. α΄14). Ο Παῦλος ἔγραψε ὅτι ὁ Θεός ἔστειλε «τον εαυτοῦ Υἱόν με ὁμοίωμα σαρκὸς αμαρτίας» (Ρωμ. η΄3), «ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί». (Α΄Τιμ. γ΄16).

Ὁ Συνδυασμός των Δύο Φύσεων. Μερικές φορές ἡ Βίβλος περιγράφει τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ με λέξεις τῆς ἀνθρώπινης φύσης Του. Ὁ Θεός ἐξαγόρασε τὴν ἐκκλησία Του με τὸ αἷμα Του. (Πράξ. κ΄28, Κολ. α΄13,14). Σὲ ἄλλες στιγμὲς χαρακτηρίζει τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου με λέξεις τῆς θείας φύσης Του (Ιωάν. γ΄13, ζ΄62, Ρωμ. θ΄5).

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμος, ἓνα «σῶμα» εἶχε ετοιμασθεῖ γι’Αὐτόν. (Εβρ. ι΄5). Ὅταν ἐνανθρωπίσθηκε, ἡ θεότητά Του περιβλήθηκε ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Αυτό δὲν ἐπιτελέσθηκε ἀλλάζοντας τὴν ἀνθρωπότητα με τὴ θεότητα ἢ τὴ θεότητα με τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν πήγε μόνος Του πρὸς μιὰ ἄλλη φύση, ἀλλὰ πήρε τὴν ἀνθρωπότητα μέσα Του. Ἔτσι, ἡ θεότητα καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ἐνώθηκαν.

Ὅταν ἐνσαρκώθηκε, ὁ Χριστὸς δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι Θεός, οὔτε ἡ θεότητά ὑποβιβάσθηκε στὸ ἐπίπεδο τῆς ἀνθρωπότητας. Κάθε φύση κράτησε τὴ θέση τῆς. Ὁ Παῦλος λέει: «Ἐν αὐτῷ κατοικεῖ παν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς.» (Κολ. β΄9). Κατὰ τὴ σταύρωση, ἡ ἀνθρώπινη φύση Του πέθανε, ὄχι ἡ θεότητα, διότι αὐτὸ θὰ ἦταν ἀδύνατον.

Ἡ ἀνάγκη τῆς Ἐνωσης των Δύο Φύσεων. Ἡ κατανόηση τῆς συσχέτισης τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ δίνει μιὰ ζωικὴ ἐνόραση στὴν ἀποστολή τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴ δική μας σωτηρία.

1. Νὰ συμφιλιώσει τὴν ἀνθρωπότητα με τὸ Θεό. Μόνος ἓνας Θεάνθρωπος Σωτήρας μποροῦσε νὰ φέρει σωτηρία. Κατὰ τὴν ἐνσάρκωση ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ μεταδώσει τὴ θεία φύση Του στοὺς πιστοὺς, ἔφερε τὴν ἀνθρωπότητα μέσα

4. Θεός ο Υιός

Του. Με την αξία του αίματος του Θεανθρώπου οι πιστοί μπορούν να γίνουν μέτοχοι θείας φύσης. (Β΄Πέτρ. α΄4).

Η κλίμακα στο όνειρο του Ιακώβ, που συμβολίζει το Χριστό, φθάνει σε μας όπου και αν είμαστε. Έλαβε ανθρώπινη φύση και νίκησε, ώστε και εμείς παίρνοντας τη φύση Του να νικήσουμε. Οι θεϊκοί βραχίονές Του πιάνουν το θρόνο του Θεού, ενώ η ανθρωπότητά Του αγκαλιάζει τη φυλή, ενώνοντάς μας με το Θεό, τη γη με τον ουρανό.

Ο συνδυασμός της θείας και ανθρώπινης φύσης καθιστά αποτελεσματική την εξιλαστήρια θυσία του Χριστού. Η ζωή μιας αναμάρτητης ανθρώπινης ύπαρξης ή ακόμη και ενός αγγέλου δε θα μπορούσε να εξιλεώσει την ανθρώπινη φυλή από την αμαρτία. Μόνο ο Θεάνθρωπος Δημιουργός μπορούσε να εξαγοράσει την ανθρωπότητα.

2. Για να καλύψει τη θεότητα με την ανθρωπότητα. Ο Χριστός κάλυψε τη θεότητά Του με το ένδυμα της ανθρωπότητας, παραμερίζοντας την ουράνια δόξα και μεγαλειότητα, ώστε οι αμαρτωλοί να μπορούν να υπάρξουν στην παρουσία Του χωρίς να εξολοθρευθούν. Αν και εξακολουθούσε να είναι Θεός, δεν παρουσιάσθηκε ως Θεός. (Φιλιπ. β΄6-8).

3. Για να ζήσει νικηφόρα. Από μόνη της η ανθρώπινη φύση του Χριστού δεν μπορούσε να αντέξει στις ισχυρές απάτες του Σατανά. Ήταν ικανός να νικήσει την αμαρτία επειδή μέσα Του κατοικούσε «παν το πλήρωμα της θεότητος σωματικώς». (Κολ. β΄9). Επειδή βασίσθηκε εξολοκλήρου στον Πατέρα Του (Ιωάν. ε΄19,30, η΄28), «η θεία Του δύναμη συνδυαζόμενη με την ανθρωπότητα, κέρδισε προς χάρη του ανθρώπου μια άπειρη νίκη.»²³

Η εμπειρία του Χριστού σε νικηφόρα ζωή δεν είναι αποκλειστικό Του προνόμιο. Δε χρησιμοποίησε δύναμη που η ανθρωπότητα δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει. Μπορούμε επίσης να πληρωθούμε «με όλον το πλήρωμα του Θεού». (Εφεσ. γ΄19). Με τη θεία δύναμη του Χριστού μπορούμε να έχουμε πρόσβαση προς «πάντα τα προς ζωήν και ευσέβειαν». (Β΄Πέτρ. α΄3).

4. Θεός ο Υιός

Το κλειδί για την πείρα αυτή είναι η πίστη στις ονομαζόμενες «μέγισται και τίμιαι επαγγελίαι» διαμέσου των οποίων γινόμαστε «κοινωνοί θείας φύσεως, αποφυγόντες την εν τω κόσμω υπάρχουσαν δια της επιθυμίας διαφθοράν». (Β΄ Πέτρ. α΄3,4). Ο Χριστός προσφέρει την ίδια δύναμη με την οποία νίκησε, ώστε όλοι να μπορούν πιστά να υπακούουν και να έχουν νικηφόρα ζωή.

Μια από τις παρηγορητικές υποσχέσεις του Χριστού είναι η νίκη. «Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθίση μετ'εμού εν τω θρόνῳ μου, καθώς και εγώ ενίκησα, και εκάθισα μετά του Πατρός μου εν τω θρόνῳ αυτού.» (Αποκ. γ΄21).

Τα Λειτουργήματα του Ιησού Χριστού

Τα λειτουργήματα του προφήτη, του ιερέα και του βασιλιά ήταν μοναδικά, γενικά απαιτώντας καθιερωμένη υπηρεσία διαμέσου του χρίσματος. (Α΄ Βασ. ιθ΄16, Έξ. λ΄30, Β΄ Σαμ. ε΄3). Οι προφητείες έδειχναν ότι ο ερχόμενος Μεσσίας, ο Κεχρισμένος θα είχε αυτά τα τρία λειτουργήματα. Ο Χριστός επιτελεί το έργο Του ως μεσίτης ανάμεσα στο Θεό και σε μας μέσα από τα λειτουργήματα του προφήτη, του ιερέα και του βασιλιά. Ο Χριστός ο Προφήτης γνωστοποιεί σε μας το θέλημα του Θεού, ο Χριστός ο Ιερέας μάς παρουσιάζει στο Θεό και το αντίστροφο, και ο Χριστός ο Βασιλιάς ασκεί την προσηνή εξουσία του Θεού στο λαό Του.

Χριστός ο Προφήτης. Ο Θεός αποκάλυψε στο Μωυσή το προφητικό λειτουργήμα του Χριστού: «Προφήτην εκ μέσου των αδελφών αυτών θέλω αναστήσει εις αυτούς, ως σε, και θέλω βάλει τους λόγους μου εις το στόμα αυτού, και θέλει λαλεί προς αυτούς πάντα όσα εγώ προστάζω εις αυτόν.» (Δευτ. ιη΄18). Οι σύγχρονοι του Χριστού αναγνώρισαν την εκπλήρωση αυτής της πρόρρησης. (Ιωάν. ς΄14, ζ΄40, Πράξ. γ΄22,23).

Ο Ιησούς αναφέρθηκε στον εαυτό Του ως προφήτη (Λουκά ιγ΄33). Με προφητική αυθεντία διακήρυξε (Ματθ.

4. Θεός ο Υιός

ζ'29) τις αρχές της βασιλείας του Θεού (Ματθ. ε'-ζ', κβ'36-40), και αποκάλυψε το μέλλον. (Ματθ. κδ'1-51, Λουκά ιθ'41-44).

Πριν από την ενσάρκωσή Του ο Χριστός ενέπνευσε τους βιβλικούς συγγραφείς με το Πνεύμα Του και τους έδωσε προφητείες για τα πάθη Του «και τας μετά ταύτα δόξας». (Α'Πέτρ. α'11). Μετά την ανάληψή Του συνέχισε να αποκαλύπτει τον εαυτό Του στο λαό Του. Η Γραφή λέει ότι δίνει «την μαρτυρίαν» - «το πνεύμα της προφητείας» - στο πιστό Του Υπόλοιπον. (Αποκ. ιβ'17, ιθ'10, δείτε το κεφάλαιο 17).

Χριστός ο Ιερέας. Ένας θείος όρκος καθιέρωσε αμετακίνητη την ιεροσύνη του Μεσσία. «Ώμοσεν ο Κύριος και δεν θέλει μεταμεληθή, Συ είσαι ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ.» (Ψαλμ. ρι'4). Ο Χριστός δεν ήταν απόγονος του Ααρών. Όπως στο Μελχισεδέκ, έτσι και σε Αυτόν το δικαίωμα της ιεροσύνης ήταν με θείο διορισμό. (Εβρ. ε'6,10, δείτε κεφάλαιο 7). Η μεσιτική ιεροσύνη Του είχε δύο φάσεις: μια επίγεια και μια ουράνια.

1. Επίγεια ιεροσύνη του Χριστού. Ο ρόλος του ιερέα στο θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος συμβόλιζε την επίγεια διακονία του Ιησού. Ο Ιησούς ήταν κατάλληλος για το λειτούργημα του ιερέα. Ήταν αληθινά άνθρωπος, ήταν «ο καλούμενος υπό του Θεού» να εργασθεί «εις τα προς τον Θεόν», με το ιδιαίτερο καθήκον «διά να προσφέρη δώρα τε και θυσίας υπέρ αμαρτιών.» (Εβρ. ε'1,4).

Ο ιερέας ήταν για να συμφιλιώνει τους λατρευτές με το Θεό μέσα από το σύστημα των θυσιών, οι οποίες συμβόλιζαν την εξασφάλιση του ιλασμού από την αμαρτία. (Λευιτ. α'4. δ'29,31,35, ε'10, ις'6, ιζ'11). Έτσι, οι συνεχείς θυσίες στο θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος συμβόλιζαν τη διαθεσιμότητα του συνεχούς ιλασμού.

Αυτές οι θυσίες δεν ήταν αρκετές. Δεν μπορούσαν να κάνουν τέλειο τον προσφέροντα, να αφαιρέσουν αμαρτίες ή να δημιουργήσουν μια καθαρή συνείδηση. (Εβρ. ι'1-4, θ'9). Αποτελούσαν απλώς σκιά των μελλόντων αγαθών (Εβρ.

4. Θεός ο Υιός

ί'1, θ'9,23,24). Η Παλαιά Διαθήκη λέει ότι ο ίδιος ο Μεσσίας θα έπαιρνε τη θέση εκείνων των θυσιών (Ψαλμ. μ'6-8, Εβρ. ι'5-9). Αυτές οι θυσίες, λοιπόν, έδειχναν τις διάφορες θλίψεις και τον εξιλαστήριο θάνατο του Χριστού, του Σωτήρα. Αυτός, ο Αμνός του Θεού, έγινε αμαρτία για μας, κατάρα για μας. Το αίμα Του μας καθαρίζει από όλες τις αμαρτίες. (Β'Κορ. ε'21, Γαλ. γ'13, Α'Ιωάν. α'7, Α'Κορ. ιε'3).

Έτσι, κατά την επίγεια διακονία Του ο Χριστός ήταν ιερέας και προσφορά μαζί. Ο θάνατός Του στο σταυρό ήταν μέρος του ιερατικού έργου Του. Μετά τη θυσία Του στο Γολγοθά, η ιερατική μεσιτεία Του επικεντρώθηκε στο ουράνιο αγιαστήριο.

2. Ουράνια ιεροσύνη του Χριστού. Η ιερατική διακονία του Χριστού που άρχισε στη γη, ολοκληρώνεται στον ουρανό. Η ταπείνωσή Του στη γη ως ο θλιβόμενος δούλος του Θεού, Τον έκανε κατάλληλο να είναι ο αρχιερέας μας στον ουρανό. (Εβρ. β'17,18, δ'15, ε'2). Η προφητεία αποκαλύπτει ότι ο Μεσσίας έπρεπε να είναι ιερέας στο θρόνο του Θεού (Ζαχ. ζ'13). Μετά την ανάστασή Του, ο ταπεινωμένος Χριστός εξυψώθηκε. Τώρα ο Αρχιερέας μας κάθεται «εν δεξιά του θρόνου της μεγαλωσύνης εν τοις ουρανοίς», ιερουργώντας στο ουράνιο αγιαστήριο. (Εβρ. η'1,2, α'3, θ'24).

Ο Χριστός άρχισε το μεσιτικό έργο Του ευθύς μετά την ανάληψή Του. Το ανερχόμενο σύννεφο θυμιάματος στα άγια του ναού συμβόλιζαν τις αξίες, τις προσευχές και τη δικαιοσύνη του Χριστού, που καθιστούν τη λατρεία και τις προσευχές μας ευπρόσδεκτες στο Θεό. Το θυμιάμα μπορούσε να προσφερθεί μόνο επάνω σε κάρβουνα παρμένα από το θυσιαστήριο του ολοκαυτώματος, το οποίο αποκαλύπτει τη στενή σχέση μεταξύ της μεσιτείας και της εξιλαστήριας θυσίας στο θυσιαστήριο. Έτσι, το μεσιτικό έργο του Χριστού βασίζεται στην τέλεια εξιλαστήρια θυσία Του.

Η μεσιτεία του Χριστού προσφέρει ενθάρρυνση στο λαό Του, επειδή «δύναται και να σώζη εντελώς τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι'αυτού, ζων πάντοτε διά να μεσιτεύση

4. Θεός ο Υιός

υπέρ αυτών». (Εβρ. ζ'25). Επειδή ο Χριστός μεσιτεύει για το λαό Του, όλες οι κατηγορίες του Σατανά χάνουν τη νομική βάση τους. (Αΐωάν. β'1, Ζαχ. γ'1). Ο Παύλος θέτει μια ερώτηση σε ρητορικό σχήμα: «Τίς θέλει είσθαι ο κατακρίνων;» Και τότε έδωσε τη βεβαιότητα ότι ο Χριστός ο ίδιος είναι στα δεξιά του Θεού και μεσιτεύει για μας. (Ρωμ. η'34). Βεβαιώνοντας το ρόλο Του ως Μεσίτου, ο Χριστός είπε: «Αληθώς σας λέγω ότι όσα αν αιτήσητε παρά του Πατρός εν τω ονόματί μου, θέλει σας δώσει.» (Ιωάν. ις'23).

Χριστός ο Βασιλιάς. «Ο Κύριος ητοίμασε τον θρόνον αυτού εν τω ουρανώ, και η βασιλεία αυτού δεσπόζει τα πάντα.» (Ψαλμ. ργ'19). Είναι αυταπόδεικτο ότι ο Υιός του Θεού ως ένας από τη Θεότητα, μετέχει στη θεία διακυβέρνηση όλου του σύμπαντος.

Ο Χριστός, ως Θεάνθρωπος, θα εξασκήσει το αξίωμα της βασιλείας Του επάνω σε εκείνους που Τον δέχθηκαν ως Κύριο και Σωτήρα. Έχει λεχθεί: «Ο θρόνος σου, Θεέ, είναι εις τον αιώνα του αιώνος, σκήπτρον ευθύτητος είναι το σκήπτρον της βασιλείας σου.» (Ψαλμ. με'6, Εβρ. α'8,9).

Η βασιλεία του Χριστού δεν εγκαθιδρύθηκε χωρίς αγώνα, διότι «παρεστάθησαν οι βασιλείς της γης και οι άρχοντες συνήχθησαν ομού κατά του Κυρίου και κατά του χριστού [Μεσσία] αυτού». (Ψαλμ. β'1). Αλλά η δολοπλοκία τους απέτυχε. Ο Θεός θα εγκαταστήσει το Μεσσία με πρόσταγμα: «Έχρισα τον βασιλέα μου επί Σιών, το όρος το άγιόν μου.» Και δήλωσε: «Υιός μου είσαι συ, εγώ σήμερα σε εγέννησα.» (Ψαλμ. β'6,7, Εβρ. α'5). Το όνομα του Βασιλιά ο οποίος θα καθίσει στο θρόνο του Δαβίδ είναι: «Ο ΚΥΡΙΟΣ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΗΜΩΝ». (Ιερ. κγ'5,6). Η διακυβέρνησή Του είναι μοναδική, επειδή το λειτούργημά Του στον ουράνιο θρόνο είναι και ως ιερέας και ως βασιλιάς. (Ζαχ. ζ'13).

Στη Μαρία ο άγγελος Γαβριήλ ανακοίνωσε ότι ο Ιησούς θα γινόταν ο μεσσιανικός ηγεμόνας, λέγοντας: «Θέλει βασιλεύσει επί τον οίκον του Ιακώβ εις τους αιώνας, και της βασιλείας αυτού δεν θέλει είσθαι τέλος.» (Λουκά α'33). Η βα-

4. Θεός ο Υιός

σιλεία Του περιγράφεται με δύο θρόνους που συμβολίζουν τις δύο βασιλείες Του. Ο «θρόνος της χάριτος» (Εβρ. δ'16) αντιπροσωπεύει τη βασιλεία της χάριτος, ο «θρόνος της δόξης» (Ματθ. κε'31) σημαίνει τη βασιλεία της δόξας.

1. Η βασιλεία της χάριτος. Ευθύς μετά που ο πρώτος άνθρωπος αμάρτησε, εγκαθιδρύθηκε η βασιλεία της χάριτος. Αυτή υφίσταται με την υπόσχεση του Θεού. Διαμέσου της πίστης οι άνθρωποι μπορούσαν να γίνουν πολίτες της. Αλλά αυτή δεν είχε εγκαθιδρυθεί καθ'ολοκληρίαν μέχρι το θάνατο του Χριστού. Όταν στο σταυρό ο Χριστός ανέκραξε «τετέλεσται», οι απαιτήσεις για το σχέδιο της σωτηρίας ικανοποιήθηκαν και η νέα διαθήκη επικυρώθηκε. (Εβρ. θ'15-18).

Η δήλωση του Ιησού «επληρώθη ο καιρός και επλησίασεν η βασιλεία του Θεού» (Μάρκ. α'15) είναι μια άμεση αναφορά στη βασιλεία της χάριτος που σύντομα θα εγκαθιδρυόταν με το θάνατό Του. Βασισμένη στη λύτρωση και όχι στη δημιουργία, αυτή η βασιλεία δέχεται τους πολίτες της με την αναγέννηση - τη νέα γέννηση. Ο Ιησούς αποφάνθηκε: «Εάν τις δεν γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.» (Ιωάν. γ'5,3). Συγκρίνει την αύξησή της με την εκπληκτική αύξηση ενός κόκκου σιναπιού και με το αποτέλεσμα του προζυμιού στο αλεύρι (Μάρκ. δ'22-31, Ματθ. ιγ'33).

Η βασιλεία της χάριτος δε φαίνεται εξωτερικά, αλλά από τα αποτελέσματα στην καρδιά των πιστών. Ο Ιησούς είπε ότι αυτή η βασιλεία «δεν έρχεται ώστε να παρατηρήται. Ουδέ θέλουσιν εἰπεῖν, Ἰδοῦ, εδῶ εἶναι, ἢ, Ἰδοῦ ἐκεῖ, διότι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐντός υμῶν». (Λουκά ιζ'20,21). Εἶπε ὅτι δεν εἶναι βασιλεία τοῦ κόσμου, ἀλλὰ βασιλεία τῆς ἀληθείας. «Βασιλεύς εἶμαι ἐγώ. Ἐγώ διὰ τούτο ἐγεννήθην, καὶ διὰ τούτο ἦλθον εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ μαρτυρήσω εἰς τὴν ἀλήθειαν. Πας ὅστις εἶναι ἐκ τῆς ἀληθείας, ἀκούει τὴν φωνὴν μου.» (Ιωάν. ιη'37). Ο Παύλος εἶπε ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι «δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ»,

4. Θεός ο Υιός

στην οποία οι πιστοί έχουν μεταφερθεί. (Ρωμ. ιδ´17, Κολ. α´13).

Η εγκαθίδρυση αυτής της βασιλείας είναι μια επώδυνη πείρα, που βεβαιώνει ότι δεν υπάρχει στέμμα χωρίς σταυρό. Προς το τέλος της δημόσιας διακονίας Του ο Ιησούς, ο Μεσσίας, ο Θεάνθρωπος, ήρθε στην Ιερουσαλήμ ως ο δικαιοματικός κληρονόμος στο θρόνο του Δαβίδ. Καθισμένος σε ένα γαϊδουράκι, όπως ήταν το ιουδαϊκό έθιμο για βασιλική είσοδο (Ζαχ. θ´9), δέχθηκε τις ενθουσιώδεις εκδηλώσεις του αυθόρμητου πλήθους. Κατά τη θριαμβευτική Του είσοδο στη βασιλική πόλη «ο περισσότερος όχλος έστρωσαν τα ιμάτια εαυτών» για να δημιουργήσουν ένα βασιλικό τάπητα, ρίχνοντας φοινικόκλαδα και φωνάζοντας: «Ωσαννά τω υιώ Δαβίδ, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!» (Ματθ. κα´8,9), εκπληρώνοντας έτσι την προφητεία του Ζαχαρία. Τώρα ο Χριστός παρουσίασε τον εαυτό Του ως Μεσσιανικό βασιλιά.

Δυστυχώς, η αξίωσή Του για το θρόνο συνάντησε την αντίσταση. Το σατανικό μίσος κατά του Αναμαρτήτου έφθασε στο αποκορύφωμά του. Σε διάστημα δώδεκα ωρών, οι υπερασπιστές της πίστης - το Συνέδριο Τον συνέλαβε κρυφά, Τον δίκασε και Τον καταδίκασε σε θάνατο.

Κατά τη δίκη Του ο Ιησούς δημόσια δήλωσε ότι ήταν Υιός του Θεού και Βασιλιάς του λαού Του (Λουκά κγ´3, Ιωάν. ιη´33-37). Σε απάντηση της αξίωσής Του, ειρωνικά Τον ενέδυσαν με βασιλικό μανδύα και Τον στεφάνωσαν, όχι με χρυσό στέμμα, αλλά με αγκάθια. (Ιωάν. ιθ´2). Η υποδοχή Του ως βασιλιάς αντιστράφηκε σε ειρωνεία. Κτυπώντας Τον οι στρατιώτες έλεγαν χλευαστικά: «Χαίρε, βασιλεύς των Ιουδαίων!» (Ιωάν. ιθ´3). Και όταν ο Ρωμαίος κυβερνήτης, ο Πιλάτος, Τον παρουσίασε στο έθνος λέγοντας, «Ιδού ο βασιλεύς σας!» ο λαός Του ομόφωνα Τον απέρριψε, φωνάζοντας: «Άρον, άρον, σταύρωσον αυτόν!» (Ιωάν. ιθ´14,15).

Περνώντας από την πιο βαθιά ταπείνωση - το σταυρικό θάνατο - ο Χριστός εγκαθίδρυσε τη βασιλεία της χάρης. Αμέσως μετά την εξύψωσή Του έθεσε τέλος στην ταπείνωσή

4. Θεός ο Υιός

Του. Κατά την ανάληψή Του ενθρονίσθηκε στον ουρανό ως Ιερέας και Βασιλιάς, μοιραζόμενος το θρόνο του Πατέρα Του. (Ψαλμ. β΄7,8, Εβρ. α΄3-5, Φιλιπ. β΄9-11, Εφεσ. α΄20-23). Αυτή η ενθρόνιση δεν Του έδωσε, ως Υιός του Θεού, κάποια δύναμη την οποία ήδη δεν είχε. Αλλά τώρα, ως θείος-ανθρώπινος Μεσίτης, η ανθρώπινη φύση Του συμμετείχε στην ουράνια δύναμη και δόξα για πρώτη φορά.

2. Η βασιλεία της δόξας. Μια παρουσίαση της βασιλείας της δόξας δόθηκε στο Όρος της Μεταμορφώσεως. Εκεί ο Χριστός παρουσιάσθηκε με τη δόξα Του. «Έλαμψε το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος, τα δε ιμάτια αυτού έγιναν λευκά ως το φως.» (Ματθ. ιζ΄2). Ο Μωυσής και ο Ηλίας αντιπροσώπευσαν τους λυτρωμένους - ο Μωυσής αντιπροσωπεύοντας εκείνους που πέθαναν εν Χριστώ και θα αναστηθούν, και ο Ηλίας αντιπροσωπεύοντας εκείνους που θα αρπαχθούν στον ουρανό χωρίς την εμπειρία του θανάτου κατά τη Δευτέρα Παρουσία.

Η βασιλεία της δόξας θα εγκατασταθεί με τα ανατρεπτικά γεγονότα κατά την επιστροφή του Χριστού (Ματθ. κδ΄27,30,31, κε΄31,32). Μετά την κρίση, όταν το μεσιτικό έργο του Υιού του ανθρώπου θα έχει τελειώσει στο ουράνιο αγιαστήριο, ο «Παλαιός των Ημερών» - ο Θεός Πατέρας - θα Του δώσει την εξουσία, τη δόξα και τη βασιλεία. (Δαν. ζ΄9,10,14). Τότε «η βασιλεία, και η εξουσία, και η μεγαλοσύνη των βασιλείων των υποκάτω παντός του ουρανού θέλει δοθή εις τον λαόν των αγίων του Υψίστου, του οποίου η βασιλεία είναι βασιλεία αιώνιος και πάσαι αι εξουσίαι θέλουσι λατρεύσει και υπακούσει εις αυτόν.» (Δαν. ζ΄27).

Η βασιλεία της δόξας θα εγκαθιδρυθεί τελικά στη γη, στο τέλος της χιλιετηρίδας, όταν η νέα Ιερουσαλήμ θα κατέλθει από τον ουρανό (Αποκ. κ΄,κα΄). Δεχόμενοι το Χριστό ως Σωτήρα μας, μπορούμε να γίνουμε πολίτες της βασιλείας της χάρις σήμερα, και της βασιλείας της δόξας στη δεύτερη έλευσή Του. Μπροστά μας βρίσκεται μια ζωή με απεριόριστες δυνατότητες. Η ζωή που ο Χριστός προσφέρει, δεν είναι μια ζωή γεμάτη αποτυχίες, σκόρπιες ελπίδες και

4. Θεός ο Υιός

σκόρπια όνειρα, αλλά μια ζωή ανάπτυξης, μια επιτυχημένη πορεία με το Σωτήρα. Είναι μια ζωή που διαρκώς επιδεικνύει γνήσια αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια (Γαλ. ε΄22,23) - οι καρποί της σχέσης που ο Ιησούς προσφέρει σε όλους όσοι παραδίδουν τη ζωή τους σε Αυτόν. Ποιος μπορεί να αντισταθεί σε μια τέτοια προσφορά;

4. Θεός ο Υιός

Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. Για την προφητεία των Εβδομήντα Εβδομάδων, δείτε *70 Weeks, Leviticus and the Nature o Prophecy*, έκδοση Frank B. Holbrook (Washington D.C.: Ινστιτούτο Βιβλικών Ερευνών, Γενικό Συμβούλιο των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας 1986), σελ. 3-127.

2. Σχετικά με τη βιβλική ερμηνεία για την αρχή ημέρα-έτος, δείτε William H. Shea, *Selected Studies on Prophetic Interpretation* (Washington D.C.: Review and Herald, 1982), σελ. 93.

3. Οι ημερομηνίες για τη βασιλεία του Αρταξέρξη επιβεβαιώθηκαν από τις ημερομηνίες των Ολυμπιάδων, από τον Κανόνα του Πτολεμαίου, από τους Ελεφαντίνους Παπύρους, και από πλάκες της Βαβυλώνας με σφηνοειδή γραφή.

4. Δείτε επίσης C. Mervyn Maxwell, *God Cares* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1981), 1ος τόμος, σελ. 216-218.

5. Gleason L. Archer, *Encyclopedia of Bible Difficulties* (Grand Rapids, MI: Zondervan , 1982), σελ. 291.

6. White, *Η Ζωή του Χριστού*, σελ. 500,.

7. Το ότι η Γραφή αναφέρεται στον Ιησού ως τον «μονογενή» και τον «πρωτότοκο» και μιλάει για την ημέρα της σύλληψής Του, αυτό δε σημαίνει ότι αρνείται τη θεία φύση Του και την αιώνια ύπαρξή Του. Τη λέξη «μονογενής» για το Χριστό βρίσκουμε στα εδάφια Ιωάν. α΄14,18, γ΄16, Α΄1ωάν. δ΄9. Η βιβλική χρήση της λέξης «μονογενής» αποκαλύπτει ότι η έννοια του εμπεριέχει το μόνο, το μοναδικό, περιγράφοντας μια ειδική σχέση και όχι ένα γεγονός μέσα στο χρόνο. Σαν παράδειγμα, ο Ισαάκ ονομάζεται «μονογενής υιός» του Αβραάμ, αν και δεν ήταν ο μοναδικός γιος

4. Θεός ο Υιός

του, ούτε καν ο πρωτότοκος γιος. (Γέν. ις´16, κα´1-21, κε´1-6). Ο Ισαάκ ήταν ο μοναδικός γιος, ο μόνος του είδους του, προορισμένος να γίνει διάδοχος του Αβραάμ. «Ο Ιησούς Χριστός, ο πρϋπάρχων Θεός, ο θείος δημιουργών Λόγος, κατά την ενσάρκωσή Του έγινε με τη μοναδική έννοια ο Υιός του Θεού, γι´αυτό και ονομάζεται “μονογενής”, ο μόνος στο είδος Του, απολύτως μοναδικός σε πολλές όψεις της ύπαρξης και της ζωής Του. Κανένα άλλο παιδί από την ανθρώπινη φυλή δεν ήταν τόσο πλήρες στην ύπαρξή του, δεν είχε τόσο απaráμιλλη σχέση με τη Θεότητα, και δεν επιτέλεσε ένα έργο σαν το δικό Του. Έτσι, “μονογενής” περιγράφει μια σχέση μεταξύ του Θεού Πατέρα και του Ιησού Χριστού του Υιού ως χωριστά Πρόσωπα στο σχέδιο της σωτηρίας.» (Επιτροπή στα προβλήματα της Μετάφρασης της Γραφής, *Problems in Bible Translation* [Washington D.C.: Review and Herald, 1954], σελ. 202). Επίσης, όταν ο Χριστός ονομάσθηκε πρωτότοκος (Εβρ. α´6, Ρωμ. η´29, Κολ. α´15,18, Αποκ. α´5), η λέξη δεν αναφέρεται σε ένα συγκεκριμένο χρόνο. Μάλλον δίνει έμφαση στη σπουδαιότητα η προτεραιότητα. (Εβρ. ιβ´23). Στον εβραϊκό πολιτισμό, ο πρωτότοκος είχε οικογενειακά προνόμια. Έτσι ο Ιησούς, ως ο πρωτότοκος μεταξύ των ανθρώπων, απέκτησε όλα τα προνόμια που ο άνθρωπος είχε χάσει. Έγινε ο νέος Αδάμ, ο νέος «πρωτότοκος» ή η κεφαλή της ανθρώπινης φυλής. Η βιβλική αναφορά στην ημέρα κατά την οποία ο Ιησούς γεννήθηκε, βασίζεται σε μια παρόμοια άποψη με εκείνη του μονογενοϋς και του πρωτοτόκου. Με βάση τα συμφραζόμενα, η μεσσαιική προφητεία «Υιός μου είσαι εσύ, εγώ σήμερα σε εγέννησα» αναφέρεται στου Ιησού την ενσάρκωση (Εβρ. α´6), την ανάσταση (Πράξ. ιγ´33,30) ή την ενθρόνισή Του (Εβρ. α´3,5).

8. Συμπληρωματική απόδειξη βρίσκουμε και από τη σύνταξη των φράσεων:

(1) Η σύνταξη της λέξης Κύριος χωρίς άρθρο. Στο κείμενο των Εβδομήκοντα η λέξη YHWH μεταφράζεται Κύριος

4. Θεός ο Υιός

χωρίς άρθρο. Πολύ συχνά η λέξη Κύριος χωρίς άρθρο στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται στο Θεό. (Μαθ. ζ΄21, η΄2,6,25).

(2) Ένα άρθρο στον ενικό αναφέρεται σε δύο υποκείμενα. Έτσι, ο Χριστός περιγράφεται ως Θεός στις φράσεις «του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού» (Τίτον β΄13), «του Θεού ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού» (Β΄Πέτρ. α΄1).

(3) Όταν υπάρχουν δύο υποκείμενα και το δεύτερο είναι στη γενική χωρίς άρθρο, για οποιοδήποτε ουσιαστικό όνομα, η ιδιότητα του ενός αποδίδεται στο άλλο. Έτσι με τον ίδιο τρόπο το εδάφιο Ρωμ. α΄17 μιλάει για τη «δικαιοσύνη του Θεού» και για την «οργή του Θεού» όπως περιγράφεται ο Ιησούς ως «Υιός Θεού» (Λουκά α΄35).

9. White, «The True Sheep Respond to the Voice of the Shepherd», *Signs of the Times*, 27-11-1893, σελ. 54.

10. White, *Πατριάρχες και Προφήτες*, σελ. 2.

11. Αυτές οι εκφράσεις συχνά χρησιμοποιήθηκαν από τους συγγραφείς Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας για να περιγράψουν την ταύτιση του Ιησού με την ανθρώπινη φυλή, αλλά χωρίς τον ελάχιστο υπαινιγμό ότι ο Ιησούς με κάποιον τρόπο ήταν αμαρτωλός. Μέσα σε όλη την ιστορία της η θέση της επίσημης εκκλησίας ήταν να εξυψώνει την απόλυτη αναμαρτησία του Ιησού Χριστού.

12. Ο Χριστός πήρε επάνω Του «τις ίδιες ευπάθειες διανοητικές και φυσικές» όπως οι σύγχρονοί Του (White, «Notes of the Travel», *Advent Review and Sabbath Herald*, 10-02-1885, σελ. 81) - μια ανθρώπινη φύση η οποία μειώθηκε «σε φυσική ισχύ, σε διανοητική δύναμη, σε ηθική αξία» - όχι μόνο δεν ήταν διεφθαρμένη, αλλά και απολύτως αναμάρτητη. (White, «In All Points Tempted Like as we Are», *Signs*, 03-12-1902, σελ. 2. White, *Η Ζωή του Χριστού* σελ. 26).

13. Henry Melvill, *Sermons by Henry Melvill, B.D.* έκδοση, C.P. Mac Ilvaine I (New York, N.Y. Stanford & Swords, 1844), σελ. 47. Με την έκφραση «αθώες ελλείψεις» ο συγγραφέας εννοεί πείνα, πόνος, θλίψη κ.λ.π. Ονομάζει αυτή

4. Θεός ο Υιός

την άποψη της προ και μετά την πτώση φύσης του Χριστού «το ορθόδοξο δόγμα». (Αυτόθι).

14. White letter 8, 1895 *SDA Bible Commentary*, έκδοση Francis D. Nichol, αναθεωρημένη έκδοση (Washington D.C.:Review and Herald 1980) 5ος τόμος, σελ. 1128,1129, επίσης *SDA Bible Commentary* αναθεωρημένη έκδοση, 7ος τόμος, σελ. 426.

15. White, «In Gethsemane», *Signs*, 09-12-1987, σελ.3, White *SDA Bible Commentary*, αναθεωρημένη έκδοση, 7ος τόμος, σελ. 927.

16. Brooke F. Wescott, *The Epistle to the Hebrews* (Grand Rapids. MI: Wm B. Eerdmans, 1950), σελ 59.

17. F. F. Bruce, *Commentary on the Epistle to the Hebrews* (Grand Rapids MI:Wm B. Eerdmans, 1972) σελ. 85,86.

18. White, «The Temptation of Christ», *Review and Herald*, 01-04-1875, σελ. 3.

19. Philip Schaff, *The Person of Christ* (New York, N.Y. George H Doran 1913) σελ. 35,36.

20. Karl Ullmann, *An Apologetic View of the Sinless Character of Jesus*, The Biblical Cabinet, or Hermeneutical Exegetical and Philological Library (Edinburgh, Thomas Clark, 1842), 37ος τόμος, σελ. 11.

21. White, «In Gethsemane» *Signs*, 09-12-1897, σελ. 3, επίσης White *Η Ζωή του Χριστού*, σελ. 234.

22. White, Letter 8, 1895, *SDA Bible Commentary*, 5ος τόμος, σελ. 1128,1129. Στη εποχή της Χουάιτ ήταν πολύ σε χρήση η λέξη *επιρρέπεια* (στα αγγλικά propensity απότο λατινικό propensus) που σημαίνει «Φυσική Κλίση». (*Webster's Collegiate Dictionary*, 3η έκδοση, [Springfield, MA: G & C Merriam Co, 1916), επίσης *Natall's Standard Dictionary of the English Language* (Boston MA: De Wolfe, Fiske & Co., 1886). Το Webster's Unabridged Dictionary δίνει το ορισμό ως «η ιδιότητα ή η κατάσταση να είναι κανείς επιρρεπής [να κλίνει προς, με την ηθική έννοια], φυσική

4. Θεός ο Υιός

κλίση, διάθεση να κάνει το καλό ή το κακό, μια ροπή» (*Webster' International Dictionary of the English Language* {Springfield, MA: G & C. Merriam & Co 1890}). Ένας από τους προτιμώμενους συγγραφείς της Χουάιτ, ο Henry Melville, έγραψε: «Αλλά αν και περιβλήθηκε την ανθρωπότητα με τις αθώες ελλείψεις, δεν την περιβλήθηκε όμως με τις αμαρτωλές τάσεις. Εδώ παρενέβη η Θεότητα. Το Άγιο Πνεύμα επισκίασε την Παρθένο, επιτρέποντας κάποιες αδυναμίες να εκπηγάζουν από μέσα της, απαγόρευσε την κακοήθεια Δείτε Tim Poirier, «A Comparison of the Christology of Ellen White and her Library Source» (Unpublished MS, Ellen G. White Estate, Inc., General Conference of SDA, Washington D.C. 20012).

23. White, «Temptation of Christ», *Review and Herald*, 13-10-1874, σελ. 1. White in *SDA Bible Commentary*, 7ος τόμος, σελ. 904.